

משנה - נגעים - רע"ב

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#) • [פרק יא](#) • [פרק יב](#) • [פרק יג](#) • [פרק יד](#)

[פרק א](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

[פרק ב](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

[פרק ג](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#) [משנה ח](#)

[פרק ד](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#) [משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#)

[פרק ה](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

[פרק ו](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#) [משנה ח](#)

[פרק ז](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

[פרק ח](#)

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י

פרק יא

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה יא משנה יב

פרק יב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז

פרק יג

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא משנה יב

פרק יד

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז
משנה ח משנה ט משנה י משנה יא משנה יב משנה יג

מראות נגעים שנים. כתיבי בקרא בהדיא שאת ובהרת: **שהן ארבעה.** יש לה לרבות עוד שנים אחרים דלא כתיבי בקרא, והן תולדה דשאת ותולדה דבהרת. דמרבין להו מספחת, שאין ספחת שם נגע אלא לשון טפלה, וכן הוא אומר (שמואל א ב) ספחני נא אל אחת הפהנות, והטיל הפתוב ספחת בין שאת לבהרת, לומר לה שיש תולדה לשאת ויש תולדה לבהרת [א]: **בהרת עזה כשלג.** לבנה ביותר. דכתיב (ויקרא יג) ואם בהרת לבנה היא, היא לבנה ואין למעלה ממנה לבנה: **שאת פקרום ביצה.** דסבר האי תנא אין שאת אלא לשון גבה. וכן הוא אומר (ישעיה ב) ועל כל הגבעות הנשאאות. ואין לה כהה בלבנונית בכל ארבעה מראות פקרום ביצה, לפיכך הוא גבוה יותר מכלו, כמראה צל גבוה מן החמה: **שניה לה כצמר לבן.** והוא עז בלבנוניתו יותר מסיד ההיכל שהיא תולדה דבהרת. משום דאמר קרא שאת לבנה, לענין מאי קריה רחמנא לבנה, על פרוץ לתולדתה, שהיא לבנה יותר מתולדה דבהרת: **שאת כצמר לבן.** רבנן סברי, שני מראות עזות שהן שלג וצמר לבן, הן לשני אבות בהרת ושאת, ושני מראות פחות מהן שהן סיד ההיכל וקרום ביצה, והן תולדות. תן תולדה גדולה לגדול, דהינו סיד ההיכל לבהרת שהוא אב גדול, ותולדה קטנה לקטן, דהינו קרום ביצה לשאת שהוא קטן מבהרת. ונפקא מנה בפלוגתיהו דרבנן ותנא קמא לענין צרוף, דחצי גריס מאב וחצי גריס מתולדה דידיה מצטרפין, וכן שני האבות שאת ובהרת מצטרפין, דדרשינן והיה בעור בשרו לנגע, מלמד שמצטרפין זה עם זה, מדכתיב והיה ולא כתיב והיו, עשה כל הנגעים אחד. אבל שתי התולדות אין מצטרפות, דתולדה דבהרת אינה מצטרפת עם תולדה דשאת, דלא קאי והיה אלא אשאת ובהרת דכתיבי בהדיא, ולא אתולדות דאתו מרבויה. והשתא, לתנא קמא שלג וקרום ביצה מצטרפין, שלג וצמר לבן אין מצטרפין. ולרבנן, שלג וצמר מצטרפין, שלג וקרום אין מצטרפין [ג]. והלכה כחכמים: **צמר לבן.** צמר נקי של כבש בן יומו לאחר שרחצוהו ונתלבן:

הפתוך שבשלג. המערב בלבן ואדם שבבהרת העזה כשלג, נראה כיון המזוג בשלג, שלבנוניתו מרבה ואדמימות שבו מעט: **והפתוך שבסיד ההיכל.** והמערב שבנגע שהוא כסיד ההיכל, נראה כדם המזוג בחלב, שאדמימות שבו מרבה. ואף על גב דלא תני פתוך אלא בבהרת ותולדתה, הוא הדין דיש פתוך נמי בשאת ותולדתה, דתניא בתורת כהנים, שאת לבנה, מלמד שמטמאה חלקה. בהרת לבנה אדמדמת, מלמד שמטמאה פתוך. מנין לתן את האמור של זה בזה, תלמוד לומר נגע צרעת: **שבזה**

וּשְׁבִיעָה. שְׁבִשְׁלֵג וְשִׁבְסִיד : דָּהָה. חֲסֵרָה מִן הַלֶּבֶן, שְׂאִינָה צָחָה בְּלִבְנוּנִית
כְּמוֹתֶיהָ. וְהִלְכָה כָּרְבִי עֲקִיבָא :

פרק א - משנה ג

מֵאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת הִלְלוּ מִצְטָרְפִין. גְּרִסִין. וְלֹא גְרִסִין אַרְבָּעָה מְרֵאוֹת,
שְׂאִין כָּל הָאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת מִצְטָרְפִין, דָּאִין הִתּוֹלְדָה מִצְטָרְפֵת אֶלָּא עִם אֵב
שְׁלָה, וְשִׁתֵּי תוֹלְדוֹת זֶה עִם זֶה אֵינָן מִצְטָרְפִין. אֲבָל שְׁנֵי אֲבוֹת מִצְטָרְפִין,
מִדְּכִתִּיב וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ, וְלֹא כְּתִיב וְהָיָה, מִשְׁמַע שְׁעוֹשָׁה שְׂאֵת וּבִהְרֵת
כְּאַחַד, דָּאִי אֵיכָּא חֲצִי גְרִיס מִזֶּה וְחֲצִי גְרִיס מִזֶּה מִצְטָרְפִין לְכַגְרִיס.
וְרַמְבַּ"ם כְּתִב, דְּכָל הָאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת מִצְטָרְפִין, בֵּין שְׁתֵּי הִתּוֹלְדוֹת זֶה עִם
זֶה בֵּין אֵב עִם תּוֹלְדָה שְׂאִינָה שְׁלוֹ, כָּל מְקוּרִים בִּיצָה וְלִמְעָלָה מִצְטָרְפִין.
וְהִתּוֹסְפֵתָא מְסִיעֵתוֹ (ה): **לְפִטְרָא וְלִהְחֵלִיט וְלִהְסָגִיר**. לְכָל הַנֶּדֶךְ מִלֵּי
מִצְטָרְפִין. וְכִלְהוּ מְפָרֵשׁ לְהוּ: **לִהְסָגִיר הָעוֹמֵד בְּסוֹף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן**. דְּכִתִּיב
(ויקרא יג) וְרָאִהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהָיָה הַנֶּגַע עִמָּד בְּעֵינָיו וְהִסְגִירוּ הַכֹּהֵן
שְׁבַעַת יָמִים שְׁנִית: **וְלִפְטֹר אֶת הָעוֹמֵד בְּסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי**. שְׁהָעוֹמֵד בְּשַׁעוֹרוֹ
וְלֹא פָּשָׂה וְעִמָּד בְּמֵרְאָהוּ, אִף עַל פִּי שְׁלֹא יֵרֵד לְמִטָּה מֵאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת,
פּוֹטְרוֹ בְּסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי. וְהָא דְּכִתִּיב (שם) וְרָאִהוּ הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
שְׁנִית וְהָיָה כִּהְיָה הַנֶּגַע וְגו' וְטִהְרוּ הַכֹּהֵן, לֹא לְמִימְרָא דָּאִין מְטִהְרוּ אֶלָּא
אִם כֵּן כִּהְיָה, אֶלָּא אֲשַׁמְעִין קָרָא דְּאֶפְלוּ נִשְׁתַּנָּה מִשְׁלַג לְסִיד אוֹ מְסִיד לְשֵׁלַג
לֹא אֲמַרִין נֶגַע אַחַר הוּא וְחוּזָר וּמְסָגִירוּ כְּתַחֲלָה, אֶלָּא כְּעוֹמֵד דְּמִי
וּמְטִהְרוּ: **לִהְחֵלִיט אֶת שְׁנוֹלְדָא לֹא מַחִיָּה אוֹ שְׁעָר לֶבֶן בְּתַחֲלָה**. כְּשֵׁהוּבָא
בְּתַחֲלָתוֹ אֶל הַכֹּהֵן וַיֵּשׁ בּוֹ בְּהֵרֵת בְּגָרִיס וּמַחִיָּת בְּשָׂר כְּעִדְשָׁה מְרַבַּעַת בְּתוֹךְ
מְקוֹם הַבְּהֵרֵת, מַחֲלִיטוּ מִיָּד. וְכֵן נִמְי שְׁעָר לֶבֶן, אִם הָיָה שָׁחַר וְלֹא הִסְפִּיק
לְהִסְגִירוֹ עַד שְׁהַפֵּךְ לְלֶבֶן, מַחֲלִיטוּ מִיָּד. אֲבָל פְּשִׁיזוֹן לֹא מְטַמֵּא בְּתַחֲלָה
אֶפְלוּ פּוֹשָׁה וְהוֹלֵךְ עַד שְׁלֹא הִסְגִיר (ט): **בְּסוֹף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן**. כְּלוֹמַר
לְהִחֲלִיט כְּמוֹ כֵּן בְּסוֹף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן, שְׁמִתַּחֲלָה לֹא הָיוּ לוֹ סִימָנִין הִלְלוּ
וְהִסְגִירוּ, וְלִסוֹף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן מְצָא בּוֹ מַחִיָּה אוֹ שְׁעָר לֶבֶן, מַחֲלִיטוּ: **אוֹ
בְּסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי**. כְּגוֹן דְּבְּסוֹף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן עִמָּד בְּעֵינָיו וְלֹא הָיָה בּוֹ לֹא שְׁעָר
לֶבֶן וְלֹא מַחִיָּה, [וְהִסְגִירוּ פַעַם שְׁנִית], וּבְסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי נוֹלְדוּ בּוֹ סִימָנִים הִלְלוּ,
מַחֲלִיטוּ: **לְאַחַר הַפְּטוֹר**. כְּלוֹמַר וְאֶפְלוּ לְאַחַר הַפְּטוֹר שְׁבִסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי לֹא
נוֹלְדוּ בּוֹ סִימָנִי טְמֵאָה וּפְטָרוּ, וְלְאַחַר כִּמְהָ יָמִים נוֹלְדוּ, מַחֲלִיטוּ: **לִהְחֵלִיט
אֶת שְׁנוֹלְדָא לֹא פְּשִׁיזוֹן בְּסוֹף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן אוֹ בְּסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי**. כְּגוֹן בְּהֵרֵת
בְּגָרִיס שְׂאִין בְּהָ מַחִיָּה וְלֹא שְׁעָר לֶבֶן וְהִסְגִירָה, אִם פְּשִׁתָּה בְּסוֹף שְׁבוּעָה
רֵאשׁוֹן אוֹ לֹא פְּשִׁתָּה אֶלָּא בְּסוֹף שְׁבוּעָה שְׁנִי, מַחֲלִיטוּ. וְאִם לֹא פְּשִׁתָּה לֹא
בְּשְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן וְלֹא בְּשְׁבוּעָה שְׁנִי וּפְטָרוּ וְלְאַחַר כִּמְהָ יָמִים פְּשִׁתָּה, מַחֲלִיטוּ:
לִהְחֵלִיט אֶת הַהוֹפֵךְ כְּלוֹ לֶבֶן מִתּוֹךְ הַפְּטוֹר. אִם אַחַר שְׁפָטְרוּ וְטִהְרוּ הַכֹּהֵן
פְּרָחָה הַצָּרַעַת בְּכֹל, טְמֵא מַחֲלֵט: **לְפִטְרָא אֶת הַהוֹפֵךְ כְּלוֹ לֶבֶן מִתּוֹךְ הַחֵלֵט**

או מתוך הסגר. אם לאחר שטמאו הכהן, או לאחר שהזקק להסגר קדם שטמאו, פרחה הצרעת בכלו, פוטר וטהור, שהפריחה עושה מן הטהור טמא ומן הטמא טהור. והמסגר טמא מקרי: **אלו מראות נגעים**. ארבעה מראות אלו שהזכרנו, חלקות או פתוכות:

פרק א - משנה ד

מראות נגעים שלשים וששה. גרסינו. ולא גרסינו מראות נגעים ששה עשר. ושלשים וששה הו, ארבעה מראות חלקות וארבעה מראות פתוכות דעור בשר, וכנגדו בשחין ומכה, ששחין ומכה אחת הן ולא חלקן הפתוב אלא לומר לך שאין מצטרפין, וכנגדו בנתקים, וכנגדו בקרחת וגפחת, שקרחת וגפחת אחת הן, הרי שלשים ושנים מראות, וירקרק ואדמדם דנגעי בגדים, וירקרק ואדמדם דנגעי בתים, הרי שלשים וששה: **עקביא בן מהללאל אומר שבעים ושנים**. הנה שלשים וששה בתחלה כשהובא אל הכהן, ושלשים וששה אחריו כנגדו בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני של הסגר או בסוף שבוע שלישי לנגעי בתים להבחין בין מראה שלכתחלה למראה שבסוף, הרי שבעים ושנים. כך פרשן הרמב"ם, וישר הוא. אלא דקשיא לי בגניה שהוא מונה שמנה מראות דנתקין, ואנן קימא לן דנתקין מטמאין בכל מראות ואין להם מראות מיחדות כשאר נגעים **[יב]**: **ששבע שני שלו חל בשבת**. דשני הסגרות שלשה עשר יום דיום שביעי של שבוע ראשון עולה לכאן ולכאן, דכתוב (ויקרא יג) והסגירו [הפחו] שבעת ימים שנית, מלמד שיום שביעי עולה לו מן המנגן מלפניו ומאחריו. וכן שלשה שבועות דנגעי בתים אינם אלא תשעה עשר יום, דראשון ושביעי של שבוע אמצעי עולין לפניהם ולאחריהם: **חל להיות בתוך השבת**. שביום השבת חל שביעי, אין רואים אותו בשבת, מפני שהוא נראה כדן את הדין בשבת, אלא ממתין עד לאחר השבת. ואין הלכה כרבי עקיבא **[יג]**:

פרק א - משנה ה

היה בו שער לבן. ביום השבת, ואם היה רואהו היה מחליטו, ולאחר השבת הלך לו, הרי זה להקל **[יד]**. ואף על גב דאי נמי חלטו בשבת, כשהלך לו אחר השבת היה מטהרו, מפל מקום היה צריך להביא קרבן כדיו מצרע מחלט שנתרפא, ועכשיו פטור: **היו לבנות**. אי נמי היו לבנות

ביום השבת שהיה ראוי להחליטו, ולמחר השחירו, הרי זה להקל: **אחת לבנה ואחת שחורה והשחירו שתייהו**. כְּדִי נִסְבָּה, דְּאִין כָּאן לְהַקֵּל, דְּבִין כְּדָּ וּבִין כְּדָּ טְהוּר. וְאִגְבִּי סִיפָא דְלַחְמִיר נְקֻט לֵה, דְּקִתְנִי וְהַלְבִּינוּ שְׂתִיָּהּ: **אַרְכּוּת**. הָיוּ הַשְּׁעָרוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת כְּדִי לְקַרְץ בְּזוּג, דְּהִינּוּ שְׁעוּר טְמֵאָה, וּלְמַחֵר נִתְקַצְרוּ, הִינּוּ לְהַקֵּל: **אחת ארפה ואחת קצרה**. כְּדִי נִסְבָּה, דְּבִין כְּדָּ וּבִין כְּדָּ טְהוּר. אֲלֵא אִגְבִּי סִיפָא דְלַחְמִיר נְקֻט לֵה, דְּקִתְנִי וְהַאֲרִיכוּ שְׂתִיָּהּ: **נסמך השחין**. לְשִׁתֵּי שְׁעָרוֹת, לְאַחַר הַשַּׁבָּת, וּבַשַּׁבָּת לֹא הָיָה בּוֹ שְׁחִין, דְּאֵלוּ בַשַּׁבָּת רָאֵהוּ הָיָה מַחְלִיטוּ מִחֲמַת הַשְּׁעָרוֹת לְבָנוֹת שְׂבִתוּדָּ: הַבְּהֵרֵת, וְעַכְשָׁיו לְאַחַר הַשַּׁבָּת שְׂבָא הַשְּׁחִין וְנִסְמָךְ לְשִׁתִּיהוּ אוֹ לְאַחַת מֵהוּ, אִינּוּ סִימָן טְמֵאָה: **הקיף השחין וכו'**. אוֹ שְׁהַקִּיף הַשְּׁחִין לְשִׁתֵּי הַשְּׁעָרוֹת לְבָנוֹת: אוֹ לְאַחַת מֵהוּ אוֹ חֲלָקוֹן הַשְּׁחִין. שְׂבָא הַשְּׁחִין אוֹ מַחֲיַת הַשְּׁחִין אוֹ הַמְּכֹה אוֹ מַחֲיַת הַמְּכֹה אוֹ הַבְּהַק בֵּין שְׁעָר לְשְׁעָר, כֹּל הֵי דְבַשַּׁבָּת לֹא הָיָה וּלְאַחַר שַׁבַּת בָּאוּ, הֵרִי זֶה לְהַקֵּל: **היתה בו מחיה**. בַּשַּׁבָּת, שְׁהִיא סִימָן טְמֵאָה, וְהִלְכָה לֵה לְאַחַר הַשַּׁבָּת. אִי נִמְי הִיתָה מְרַבַּעַת בַּשַּׁבָּת, וְהָיָה רָאוּי לְהַחְלִיטוּ, וּלְאַחַר הַשַּׁבָּת נַעֲשִׂית עֲגָלָה אוֹ אֲרָכָה, דְּהַשְּׂתָא אִינְהָ סִימָן טְמֵאָה. אִי נִמְי הִיתָה מְבַצְרֵת הַמַּחֲיָה בַשַּׁבָּת בְּאִמְצַע הַבְּהֵרֵת, כְּמִין מְבַצֵּר שֶׁל עִיר שְׂיוֹשֵׁב בְּאִמְצַע הָעִיר, וּמִתּוֹדָּ כְּדָּ הָיָה רָאוּי לְהַחְלִיטוּ, וּלְאַחַר הַשַּׁבָּת נַעֲשִׂית מִן הַצַּד. אִי נִמְי הִיתָה בַשַּׁבָּת מְכַנְסָת כְּעַדְשָׁה בְּמִקּוּם אֶחָד, וּלְאַחַר הַשַּׁבָּת נִתְפָּזְרָה: **ובא השחין ונכנס לתוכה**. כְּלוּמַר בַּשַּׁבָּת לֹא הָיָה שָׁם שְׁחִין וְהִיתָה הַמַּחֲיָה סִימָן טְמֵאָה, וּבָא הַשְּׁחִין וְנִכְנַס לְתוֹכָה **[יח]**: **הקיפה או חלקה או מעטה**. כְּלוּמַר, אוֹ שְׁלֵא בָא הַשְּׁחִין עַל כֹּל הַנֶּגַע אֲלֵא עַל קֶצֶת הַמַּחֲיָה, וּפְחַתָּה מְכַעַדְשָׁה: **השחין ומחית השחין המכה ומחית המכה והבהק**. כֹּל הֵי אִמְעָטָה **[יט]** קִימִי, שְׁמַעְטָה הַשְּׁחִין אוֹ מַחֲיַת הַשְּׁחִין, דְּהִינּוּ שְׁנַעֲשָׂה קְרוּם כְּקִלְפַת הַשּׁוּם, אוֹ הַמְּכֹה אוֹ מַחֲיַת הַמְּכֹה, כֹּל הֵי שְׂבַשַּׁבָּת לֹא הָיָה וּלְאַחַר הַשַּׁבָּת בָּאוּ. וְכֵן הַבְּהַק שְׂבַשַּׁבָּת הָיָה מְאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת וְנַעֲשָׂה בְּהַק לְמַחְרָתוֹ וּמַעֲט הַמַּחֲיָה, דְּשְׁחִין וּבְהַק מְמַעֲטִין מַחֲיָה, כְּדִתְנִיָּא בְּתוֹרַת כְּהֵנִים בְּשָׂר חַי וְלֹא הַשְּׁחִין, בְּשָׂר חַי וְלֹא הַבְּהַק: **היה בו פשיון**. בַּשַּׁבָּת: **והלך לו הפשיון**. לְאַחַר הַשַּׁבָּת, דְּמָה שְׂפִשָּׁה בַשַּׁבָּת כְּנִס לְמַחְרָתוֹ: אוֹ שְׁהִלְכָה הָאוּם. עֵקֶר הַנֶּגַע נִקְרָא אוּם. וְהִלְכָה הָאוּם וְנִשְׂאָר הַפְּשִׁיּוֹן, אוֹ שְׁנִתְמַעֲטָה הָאוּם וְאִין בֵּין שְׁנֵיהֶם כְּגָרִיס: **השחין ומחית השחין**. כְּלוּמַר, אִי נִמְי בַשַּׁבָּת פָּשָׂה וְלֹא הָיָה מְפָסִיק בַּשַּׁבָּת בֵּין הָאוּם לְפְשִׁיּוֹן לֹא שְׁחִין וְלֹא מַחֲיַת הַשְּׁחִין וְלֹא מְכֹה וְלֹא מַחֲיַת הַמְּכֹה וְלֹא בְּהַק, וּלְאַחַר הַשַּׁבָּת הַפְּסִיק אֶחָד מֵאֵלוּ, הֵרִי זֶה לְהַקֵּל:

פרק
א
-
משנה
ו

נסמך השחין. בַּשַּׁבָּת: **לשתייהו**. לְשִׁתֵּי הַשְּׁעָרוֹת, דְּהַשְּׂתָא לֹא הָיוּ סִימָן טְמֵאָה, שְׂאִין שְׁעָר לָבוּ סִימָן טְמֵאָה אֲלֵא כְּשֶׁהוּא בְּנִגַע עֲצָמוֹ, לֹא בְּתוֹדָּ:

השחין או בתוך המכה : או הקיף השחין וכו'. דאם ראהו בשבת לא היה מחליטו : והלכו להן. לאחר השבת, שנעשה מקום השחין והמכה צלקת, והרי הוא כעור בשר, ונשאר עור הבשר עם הנגע כבתחלה [כג], ועם שער הלבו, ומחליטו, הרי זה להחמיר : חולקין בין האוס לפשיון. שהיו מפסיקין בשבת בין עקר הנגע לפשיון : והלכו להן. לאחר השבת, ואין שם דבר המפסיק, הרי אלו להחמיר :

ב

פרק

א

משנה

-

ב

פרק

בהרת. גרמני. לבן ביותר [א]. ובהרת עזה כש'לג נראית בו כהה מתוך לבנונית יתרה שבבשרו, ופותרין אותו : והפהה. נראית בכושי עזה. מתוך שבשרו שחר. ומסגירין אותו, דבתר בשרו של נראה אזלינן : בני ישראל אני כפרתו. מתוך חבתו היה אומר אני כפרתו. כלומר כל העניש שראוי לבא עליהו אני מקבל על עצמי כדי לכפר עליהו [ב]. שהו בינונים וממצעים ואינם נוטים לאחת משתי הקצוות : לא לבנים ולא שחורים. אלא כאשכרוע, שאינו לא לבן ולא שחר. אשכרוע, מין של ארז, בושיו בלע"ז. תרגום תאשור, אשכרוע. וקא סבר רבי ישמעאל דבמה שמטהר האחד מטהרים כלם, ובמה שמטמא האחד מטמאין כלם. וקימי רבי ישמעאל ורבי עקיבא בחדא שיטתא [ג] : צירים. אמנין שמצירין צורות לנוי : פבינוני. פסם הבינוני : מראות נגעים להקל. וטעמא דרבי יהודה מפרש בתורת פהנים, כתוב אחד אומר בעור בשרו, וכתוב אחד אומר בעור הבשר, מצינו שמראות נגעים להקל אבל לא להחמיר, כיצד, יראה גרמוני בבשרו להקל נמצאת מקים בעור בשרו. ואת הכושי פבינוני להקל נמצאת מקים בעור הבשר : זה וזה פבינוני. גרמוני וכושי פבינוני, והינו רבי עקיבא [ד] :

פרק ב - משנה ב

אין רואין את הנגעים בשחרית ובין הערבים וכו'. דילפינן מקרא דכתיב לְכַל מַרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן, מֵה כֹּהֵן שֶׁחָסַר מְאוּר עֵינָיו אִינוּ רֹאֵה אֶת הַנִּגְעִים, אִם יוֹם שֶׁחָסַר מְאוּרָו אִין רֹאִין בּוֹ אֶת הַנִּגְעִים: רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר בְּאַרְבַּע בְּחֻמֵּשׁ כו'. וְהִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

פרק ג - משנה ג

אין פותחין לו חלונות. דכתיב (ויקרא יד) כִּנְגַע נִרְאָה לִי, לִי וְלֹא לְנָרִי, מִכָּאן אָמְרוּ בֵּית אֶפְרַיִם אִין פּוֹתְחִין לוֹ חִלּוֹנוֹת:

פרק ד - משנה ד

בעודר וכמוסק. דררר העודר מפסק רגליו. ודררר המוסק מגביה זרועותיו. עודר, חופר בקרקע. מוסק, לוקט את זיתיו {ז}: בעורכת. את הפת, שמפסקת את רגליה {ח}: וכמניקה את בנה. לענן תחת הדד. דמה שנראה באותה שעה אינו נחשב בית הסתרים: פאורגת בעומדים לשחי. שמגביהת ידה הימנית לארג ומגלה בית השחי שלה: בטוה בפשתן. שדרר הטוה להגביה ידה השמאלית ומגלה השחי השמאלי. ומה שאינו נראה בכד, נחשב בית הסתרים. וכתיב לְכַל מַרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן, פָּרַט לְבֵית הַסְּתָרִים: לתגלחתו. ביום טהרתו. וצריך לגלח, דכתיב (ויקרא יד) אֶת רֵאשׁוֹ וְאֶת זָקְנוֹ וְאֶת גִּבּוֹת עֵינָיו, מֵה אֵלוֹ מְקוֹם כְּנוּס שְׁעַר וְנִרְאָה, אִם כָּל מְקוֹם כְּנוּס שְׁעַר וְנִרְאָה, פָּרַט לְבֵית הַסְּתָרִים {י}:

פרק ה - משנה ה

רבי מאיר אומר אף לא נגעי קרוביו. דאתקוש נגעים לריבים, דכתיב (דברים כא) כָּל רִיב וְכָל נִגַע, מֵה רִיבִים שְׁלֹא בְּקֻרְבָּיִם, אִם נִגְעִים שְׁלֹא

בקרובים **[יא]**. ואין הלכה כרבי מאיר: **חוץ מנדרי עצמו**. דכתיב (במדבר ל) לא יחל דברו, הוא אינו מחל אבל אחרים מוחלין לו: **אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרים**. כגון נדרים שאינן של ענוי נפש ודברים שאינן בינו לבינה, שהן צריכין תקירת חכם, ושפא יקל גבי אשתו ולא יבקר יפה. ודוקא בפני עצמו אינו יכול להתיר ואפלו הוא יחיד ממחה, אבל מצטרף הוא בכלל שלשה הדיוטות **[יב]**, דכיון דהווי בי תלתא לא חשידי שפא לא יחקרו יפה: **כל הבכורות אדם רואה**. אם יכולין לאכלן במומן:

ג

פרק

א

משנה

-

ג

פרק

הכל מטמאין. ואפלו קטן. דמהו דתימא איש צרוע כתיב (ויקרא יג), קא משמע לן אדם **[א]** כי יהיה בעור בשרו כתיב (שם): **הכל פשרים לראות את הנגעים**. ואף על פי שאינו בקי בהן ובשמותיהן, אם חכם עמו, רואה **[ג]**. אבל בינו לבין עצמו אם אינו בקי בהן ובשמותיהן אינו רואה את הנגעים: **שהטמאה והטהרה ביז פה**. חכם ישראל רואה את הנגעים ואומר לפה, אף על פי שהוא שוטה **[ד]**, אומר טמא, אומר טהור: **בין באיש אחד בין בשני אנשים**. שנולדו שני נגעים באיש אחד או בשני אנשים, אין הפה רואה אותן בבת אחת, שאין הפה יכול לראות יפה שני נגעים כאחד **[ה]**: **ומסגירו**. אי בר הסגר הוא, כגון על ידי ארבעה מראות: **ומחליטו**. אם ראוי להחליט, כגון על ידי שער לבן או מחיה: **ופוטרו**. אם הוא למטה מארבעה מראות: **וחוזר לשני**. מאחר שנולד השני קדם שהסגיר את הראשון או שהחליטו: **אין מסגירים את המסגר**. וכן נמי אין מחליטין את המסגר. דאם הסגירו בנגע אחד ואחר כך נולד לו נגע אחר **[ו]** שראוי להסגירו או להחליטו, אין נזקק לו. וכי מתסי מן הראשון אין על הנגע השני לא תורת מסגר ולא תורת מחלט, עד שיזקק לו: **אבל בתחלה בסוף שבוע מסגיר ומסגיר**. אם בתחלת השבוע נולד השני קדם שהסגיר את הראשון, מסגיר על הראשון ומסגיר על השני. וכן בסוף שבוע ראשון אם עמד הראשון בעיניו, מסגירו וחוזר ומסגיר על השני: **מחליט ומחליט**. מחליט על הראשון וחוזר ומחליט על השני: **מסגיר ופותר**. מסגיר על הראשון ופותר על השני: **מחליט ופותר**. מחליט על הראשון ופותר על השני. והוא הדין אפקא, מסגיר ומחליט, או מחליט ומסגיר, פותר

פרק ג - משנה ב

נוֹתְנִין לוֹ שְׁבַעַת יְמֵי הַמִּשְׁתָּה. דְּכָתִיב וּבִיּוֹם הַרְאוֹת בּוֹ, מִכְּדֵי לְכַתּוּב רְחֻמָּנָא וּבְהַרְאוֹת, מֵאִי וּבִיּוֹם, לוֹמֵר לָךְ יֵשׁ יוֹם שְׁאַתָּה רוֹאֶה וְיֵשׁ יוֹם שְׁאַי אַתָּה רוֹאֶה:

פרק ג - משנה ג

עוֹר הַבָּשָׂר. שְׁנֵי רְאָה בּוֹ אֶחָד מֵאַרְבַּעַה מְרֵאוֹת: בְּתַחֲלָה. כְּשֶׁהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן בְּלֹא הַסָּגֵר, מִטְּמֵא בְּשַׁעַר לֵבָן וּבְמַחֲיָה. אָבֵל בְּפִשְׁיוֹן אֵינּוּ מִטְּמֵא עַד סוֹף שְׁבוּעַת רֵאשׁוֹן, אִם סוֹף שְׁבוּעַת שְׁנִי, וְלֵאחֶר הַפְּטוֹר דְּסוֹף שְׁבוּעַת שְׁנִי כְּשֶׁעֲמַד בְּעֵינָיו וּפְטָרוֹ, אִם אַחֲרֵי כֵן פָּשָׂה חוּזֵר וְחוֹלְטוֹ: שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם. דְּיוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל שְׁבוּעַת רֵאשׁוֹן עוֹלָה לְכָאן וּלְכָאן:

פרק ג - משנה ד

הַשְּׁחִין וְהַמְּכֹה מִטְּמֵאִין בְּשְׁבוּעַת אֶחָד. דְּשָׁאֵר נִגְעִים יֵשׁ לָהֶן שְׁנֵי הַסָּגְרוֹת, וְאֵלּוּ אִם לֹא פָּשָׂה בְּשְׁבוּעַת רֵאשׁוֹן וְלֹא נוֹלַד שַׁעַר לֵבָן, פּוֹטְרוֹ. וְלִשְׁוֹן מִטְּמֵאִין דְּנִקְטָ, הֵכִי קִאָמֵר [1], כְּשֶׁבָּאוּ אֵלָיו שְׁנֵי סִימָנִים בְּסוֹף שְׁבוּעַת אֶחָד, טְמֵא, הָא לֹא בָּאוּ, טְהוֹר:

פרק ג - משנה ה

הַנְּתָקִים. נִגְעִים שֶׁבְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקָן קְרוּיִין נְתָקִים : **בְּשַׁעַר צָהָב דָּק בְּתַחֲלָה.**
אִם בְּתַחֲלָה נִוֹלַד לוֹ שַׁעַר צָהָב, מַחְלִיטוֹ : **צָהָב.** דּוֹמָה לְזָהָב : **בְּסוֹף שְׁבוּעַ**
רֵאשׁוֹן וּבְסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי. אִם בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן פָּשָׂה אוֹ נִוֹלַד לוֹ שַׁעַר
צָהָב, מַחְלִיטוֹ. וְאִם לֹא, מְסַגֵּירוֹ שְׁנִית, וְאִם בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי פָּשָׂה אוֹ נִוֹלַד
לוֹ שַׁעַר צָהָב, מַחְלִיטוֹ. וְאִם לֹא, פּוֹטְרוֹ. וְאִם לְאַחַר הַפְּטוּר פָּשָׂה אוֹ נִוֹלַד
לוֹ שַׁעַר צָהָב, מַחְלִיטוֹ : שַׁעַר צָהָב, מַחְלִיטוֹ :

פרק ג - משנה ו

הַקְּרַחַת וְהַגְּבִיחַת. לְקַמֵּן בְּפָרֶק י' מִפְּרֵשׁ אֵיזוֹ הִיא קְרַחַת וְאֵיזוֹ הִיא גְּבִיחַת :
בְּמַחְיָה וּבְפִשְׁיוֹן. אֲבָל בְּשַׁעַר לָבָן אֵין מְטַמְּאִין, לְפִי שֶׁאֵין שַׁעַר צוֹמַח בָּהֶן :

פרק ג - משנה ז

בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדִים. הֵא דְקָרִי בְּבִגְדִים וּבְבִתִּים סִימָן טַמְּאָה יְרְקָרָק
וְאֲדָמָדִים, וְלֹא קָרִי לְעִיל סִימָן טַמְּאָה לְאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת שֶׁבְּעוֹר בְּשָׂר, מְשׁוּם
דְּאַרְבָּעָה מְרֵאוֹת שֶׁבְּעוֹר בְּשָׂר אֶפְלוּ עוֹמְדִים בּוֹ כְּמָה שְׁנַיִם אֵינָן מַחְלִיטִים
בְּלֹא שַׁעַר לָבָן וּבְלֹא פִשְׁיוֹן וּבְלֹא מַחְיָה, אֲבָל בְּבִגְדִים כְּשַׁעֲמַד הִירְקָרָק אוֹ
אֲדָמָדִים שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת אַף עַל גַּב דְּלֹא פָּשָׂה, כְּתִיב בְּאֵשׁ תִּשְׂרַפְנוּ, לְהַכִּי קָרִי
לְהוֹ בְּבִגְדִים סִימָן טַמְּאָה. וְכֵן בְּבִתִּים שֶׁלְּשָׂה שְׁבוּעוֹת כְּשִׁחְזַר הִנְגַע **[ח]**
לְכַמוֹת שֶׁהָיָה אוֹ מִירְקָרָק לְאֲדָמָדִים אוֹ מֵאֲדָמָדִים לִירְקָרָק, כְּתִיב (וַיִּקְרָא יד)
וַנְּתַץ אֶת הַבֵּית, כְּאֵלוֹ פָּשָׂה, לְהַכִּי קָרִי לְהוֹ סִימָן טַמְּאָה : **לְאַחַר הַפְּטוּר.**
כְּגוֹן שֶׁפָּקְהָה, אִם חֲזַר אַחֲרֵי כֵן, שׁוֹרֵף :

פרק ג - משנה ח

תְּשַׁעָה עָשָׂר יוֹם. רֵאשׁוֹן וּשְׁבִיעִי שֶׁל שְׁבוּעַ אֶמְצָעִי עוֹלִים לְפָנֵיהֶם
וּלְאַחֲרֵיהֶם : **פְּחוֹת מִשְׁבוּעַ אֶחָד.** כְּגוֹן **[יא]** שְׁחִין וּמְכוּה : **שֶׁלְּשָׂה שְׁבוּעוֹת.**

פרק

ד

פרק

ד

משנה

א

יֵשׁ בְּשַׁעַר. שְׁשַׁעַר לֶבֶן מְטֵמָא בְּתַחֲלָה. כְּשֶׁהוּבָא אֶל הַכְּהֵן וַיֵּשׁ בְּנֶגַע שַׁעַר לֶבֶן, טֵמָא. מָה שְׂאִין כֹּן בְּפִשְׁיֹן, שְׂאִינוֹ מְטֵמָא אֶלָּא בְּסוּף שְׁבוּעָה: וּמְטֵמָא בְּכָל מְרֵאָה לֶבֶן. אֶפְלוּ לְמִטָּה מְאַרְבְּעָה מְרֵאֹת, דְּכִתִּיב (עִקְרָא יג) וּמְרֵאָה הַנֶּגַע עֲמֵק, מְרֵאָה הַנֶּגַע עֲמֵק וְלֹא מְרֵאָה שַׁעַר לֶבֶן עֲמֵק. מָה שְׂאִין כֹּן בְּפִשְׁיֹן, שְׂאִין פִּשְׁיֹן מְטֵמָא לְמִטָּה מְאַרְבְּעָה מְרֵאֹת, שְׁבָאוֹתֶן מְרֵאֹת שְׁהָאוּם מְטֵמָא, הַפִּשְׁיֹן מְטֵמָא [א]: וְאִין בּוֹ סִימֵן טְהָרָה. וְאֵלוּ בְּפִשְׁיֹן יֵשׁ בּוֹ סִימֵן טְהָרָה, שְׂאֵם פָּרַח בְּכָלוֹ טְהוֹר: מְטֵמָא בְּכָל שְׁהוּא. אֲבָל שַׁעַר לֶבֶן אִינוֹ מְטֵמָא בְּפָחוֹת מִשְׁתֵּי שַׁעֲרוֹת, דְּמַעֲוִיט שַׁעַר שְׁתֵּי: חוּץ מִן הַנֶּגַע. כְּשֶׁפָּשָׂה חוּץ לְנֶגַע, טֵמָא. אֲבָל שַׁעַר לֶבֶן בְּעֵינֵן שְׁיָהָא בְּנֶגַע, כְּדִכְתִּיב (עִקְרָא יג) וְשַׁעַר בְּנֶגַע הַפֶּדֶן לֶבֶן:

פרק

ד

משנה

ב

בְּכָל מְרֵאָה. הֵינּוּ כְּמְרֵאָה הַבְּשָׂר, בֵּין כּוּשֵׁי בֵּין לֶבֶן [ג] בֵּין אָדָם: מְטֵמָא בְּכָל שְׁהוּא. אֲבָל בְּמַחֲיָה בְּעֵינָא כְּעַדְשָׁה [ד]: חוּץ מִן הַנֶּגַע, מָה שְׂאִין כֹּן בְּמַחֲיָה. שְׁהַמַּחֲיָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ הַנֶּגַע:

ובמכנס. שהשתי שערות במקום אחד בנגע: **במפזר.** זה במזרח הנגע וזה במערב: **במבצר.** שתי שערות באמצע הנגע, כמבצר שבאמצע העיר: **שאינו מבצר.** בחוט היוצא מן הנגע, ויש ברחבו שתי שערות. מה שאין כן במחיה דבעינן מבצרת ומכנסת: **הפוכה ושלא הפוכה.** בין שהבחרת קדמה למחיה, בין שהמחיה קדמה לבחרת. מה שאין כן בשער לבן, שאם קדם לבחרת, טהור: **ומעפכת את ההופך פלו לבן.** דאם החלט במחיה, ופרחה הצרעת בכלו חוץ ממקום המחיה, עדין טמא הוא. אבל אם פרחה בכלו, אף על גב דכל גופו מלא שער לבן, טהור, שאין שער לבן מעכב:

עקרן משחיר וראשן מלבין טהור. דאמר קרא (ויקרא יג) ושער בנגע הפך לבן, העקר הסמוך לנגע הפך לבן: **כדי לקרץ בזוג.** כדי שינטל בפי הזוג של מספרים. והלכה, דשעור שער לבן, ארכו אין פחות מכדי שינטל בפי הזוג, אבל הלבנונית שבו בכל שהוא: **ונראית כשתים טהור.** שיש שערות המחלקות בראשן לשתים ובעקרן אינן אלא אחת: **הכי גרסינו, בהרת ובה שער לבן ושער שחור טמא.** בהרת שהיא כגריס מצמצם ובה שתי שערות לבנות, והשאר מלאה שערות שחורות, טמא. ולא אמרינן שמקום השערות שחורות ממעט בהרת מכגריס:

זוקקה לשער לבן ולפסיון. דאי איכא באותו החוט שער לבן, מחליטו. או אם פשה אצל החוט בסוף שבוע, טמא. אבל אם אין ברחב החוט שתי שערות ואית ביה שער לבן, לא מטמא, דלא חשיב מן הנגע. וכן אם פשה אצל החוט שאין ברחבו שתי שערות, כפסיון רחוק מן הנגע הוא חשוב ובעי כגריס (ד): **אבל לא למחיה.** דאפלו יש ברחב החוט שתי שערות, אין מחיה שבו מטמאה. שהמחיה צריכה שתהא מבצרת באמצע הנגע כמבצר שהוא באמצע העיר: **מצרפן.** ונדונים כנגע אחד. ואם פשה אחת מהן משהו, או נולד שער לבן באחת מהן, מחליט על שתיהן (ה): **ואם לאו אינו מצרפן.** ונדונים כשני נגעים, ואם פשתה האחת והאחרת לא פשתה,

מחליט בזו ומסגיר בזו. ונפקא מנה, דלכי מטוהר בעי לאתויי שני קרבנות:

פרק ד - משנה ו

בהרת פגריס. בלא מקום מחיה. דהינו תשע עדשות בהרת, ועדשה אחת מחיה. עשר עדשות בין הכל: **גריס.** הן תשע עדשות, ומחיה אין פחות מעדשה. וכל היכא דתנינן בהרת, הוא הדין לשאר מראות חלקות ופתוכות: **והלכה המחיה.** שבא הנגע על מקומה: **הלך שער לבן.** שנשר, או הפך לשחר: **רבי שמעון מטהר.** אהלכה מחיה קאי: **שלא הפכתו בהרת.** ששער לבן קדם לבהרת של מקום המחיה: **שלא הפכתו בהרת פגריס.** ששער לבן קדם לבהרת פגריס, דמקום המחיה היה חסר מפגריס. וכאן נמי לא פליג רבי שמעון אלא אהלכה מחיה. ואין הלכה כרבי

פרק ד - משנה ז

בהרת ובה מחיה ופשיון. בהרת פגריס והסגירו **[יא]**, ולסוף שבוע מצא בו מחיה ופשיון והחליטו: **הלכה המחיה.** כגון שבא עליה הנגע, טמאה הבהרת מפני הפשיון: **הלך הפשיון.** כגון שפנסה הבהרת וחזרה לכגריס: **וכן שער לבן ופשיון.** אם הלך האחד, טמא מפני השני: **הלכה וחזרה בסוף השבוע.** כגון שהסגירו על בהרת פגריס, והלכה הבהרת באמצע השבוע **[יב]**, ובסוף השבוע חזרה: **הרי היא כמות שהיתה.** ומסגירו הסגר שני: **לאחר הפטור.** דראה אותה הכהן בסוף שבוע כשהלכה לה **[יג]** ופטרו, אם אחרי כן חזרה, תראה בתחלה. והאי חזרה הינו במקומה הראשון, דאי במקום אחר, אם כן הרי זו בהרת אחרת: **היתה עזה.** כשילג, כשהסגירו: **ונעשית פהה.** בסוף שבוע ראשון, כגון כסיד או כקרום. או שהיתה כקרום בשעת הסגר, ונעשית עזה כשילג בסוף שבוע ראשון: **הרי היא כמות שהיתה.** וטעונה הסגר שני, כמו עמד בעיניו: **ובלבד שלא תתמעט מארבעה מראות.** שאם נתמעטה מארבעה מראות, פוטרו מיד וטהור: **כנסה ופשיתה.** היכא דהסגירה בבהרת פגריס, ובסוף שבוע כנסה, ואחר כך פשתה את מקום הכנוס ולא יותר. או שפשתה בסוף שבוע, ואחר כך כנסה את מקום הפשיון ולא יותר: **רבי עקיבא מטמא.** שהרי פשה **[טו]**: **וחכמים מטהרים.** שאין זה פשיון, אלא הרי

היא כמו שהיתה. ואי קאי בסוף שבוע ראשון, מסגירו הסגר שני. ואי קאי בסוף שבוע שני, פוטרו וטהור:

פרק ד - משנה ח

ופשתה כחצי גריס. לצד המזרח: והלך מן האום פחצי גריס. לצד המערב: תראה בתחלה. דחשיב כנגע אחר, ונגע חדש הוא זה, ויסגיר: וחכמים מטריס. דלא חשיב פשיון [טז] אלא אם כן מוסיף על שעור הנגע שהיה בתחלה, וזה שאינו עכשיו אלא כגריס, נחשב פראשון שעמד בעיניו, וטהור [יז]:

פרק ד - משנה ט

ופשתה כחצי גריס ועוד כו' רבי עקיבא מטמא. משום ועוד דאשתיר בה מן הפשיון. ובפשתה לאחר הפטור [יח] איירי: וחכמים מטריין. דכיון דאזל ליה חצי גריס מן האום, ליכא מנגע חדש אלא חצי גריס ועוד: ופשתה כגריס ועוד. לאחר הפטור, ואחר כך הלכה לה כל האום ולא נשתיר אלא הגריס ועוד החדש: רבי עקיבא מטמא. דהא פשה ליה משעור קמא. ורבנו סברי, כיון דאזל ליה קמא בליה, והאי נגע דקאי חדש, תראה בתחלה ויסגיר:

פרק ד - משנה י

בהרת כגריס ופשתה כגריס. בשפשתה לאחר הפטור [יט] איירי: רבי עקיבא מטמא. דיש כאן נגע וסימן טמאה עמו: תראה בתחלה. ואף על גב דכשתראה בתחלה נמי יטמאנה הכהן מייד, דמחיה ושער לבן מטמאים בתחלה, מכל מקום נפקא מנה דלרבנו בעי אתוויי קרבן אכל חד וחד [כ]. ולרבי עקיבא כנגע ראשון חשוב, וכי מתסי מהאי מיתי חד קרבן. ובכל הנו דפליגי רבי עקיבא וחכמים במתניתין, הלכה פחכמים: ואין בה

כלום. אין בָּה שְׁעַר לֶבֶן: וּבָה שְׁעָרָה אַחַת וְנוֹלְדָה בַּהֲרַת כּוֹי הָרִי זֶה לְהַסְגִּיר. וְאִף עַל פִּי שְׁקָדִים כְּגַרְיִס בַּהֲרַת לְשַׁעַר הָאֲחֵרוֹן, כִּינּוֹן דְּלֹא קָדְמָה אֶת הָרֵאשׁוֹן, לֹא מִהֲנִי, דְּבַעֲיִנְן שְׁתַּקְדִּים כְּגַרְיִס בַּהֲרַת לְשַׁתִּי הַשְּׁעָרוֹת **[כא]**: **בַּהֲרַת פְּחָצִי גְרִיס וּבָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת כּוֹי הָרִי זֶה לְהַסְגִּיר.** וְאִף עַל גַּב דְּחָצִי גְרִיס הָרֵאשׁוֹן קָדִם לְשַׁתִּי שְׁעָרוֹת, לֹא מִהֲנִי, עַד שְׁיַקְדִּים הַגְרִיס שְׁלָם לְשַׁתִּי שְׁעָרוֹת **[כב]**:

פרק ד - משנה יא

וְנוֹלְדָה בַּהֲרַת פְּחָצִי גְרִיס וּבָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת הָרִי זֶה לְהַחֲלִיט. כָּל הַיֵּכָא דְתַנּוּ וּבָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת אוֹ וּבָה שְׁעָרָה אַחַת, לֹא דְאֵתוּ שְׁעָרוֹת וּבַהֲרַת בַּהֲדִי הַדְּדִי, אֶלֹא דְבַהֲרַת קָדְמָה וְאַחַר כֶּד בְּאוּ שְׁעָרוֹת: **וְאִם שְׁעַר לֶבֶן קוֹדֵם לְבַהֲרַת טְהוֹר.** דְּכַתִּיב (ויקרא יג) וְהִיא הִפְכָּה שְׁעַר לֶבֶן, הַבַּהֲרַת הִיא שְׁגִרְמָה לְשַׁעַר שְׁיִהְפֹד לְלֶבֶן: **סִפְק טְמֵא.** סִפְק אִם שְׁעַר לֶבֶן קָדִם לְבַהֲרַת, אוֹ בַּהֲרַת קָדְמָה לְשַׁעַר לֶבֶן, טְמֵא: **וּרְבִי יְהוֹשֻׁעַ קָהָה.** גְּרַסִּינּוּ. מִלְּשׁוֹן תַּקְהִינָה שְׁנִיּוֹ. כְּלוּמַר, הָיוּ שְׁנֵי קָהוֹת מִדְּבָרֵי הָאוּמֵר סִפְק טְמֵא. דְּאִיהוּ סִבְר סִפְק טְהוֹר. וְאִין הִלְכָה קָרְבִי יְהוֹשֻׁעַ:

פרק ה

פרק ה - משנה א

כָּל סִפְק נִגְעִים. חוּץ מִזֶּה. דְּסִפְק בַּהֲרַת קָדְמָה סִפְק שְׁעַר לֶבֶן קָדִם: **הָרִי הִיא כְּסָלַע.** נַעֲשִׂית רְחֻבָה וְגִדּוּלָה כְּסָלַע: **סִפְק שְׁהִיא הִיא.** וְרֵאוּנָה לְהַחֲלִיט שְׁהָרִי פְּשָׁה: **סִפְק שְׁאַחֲרַת בָּאָה תַּחְתִּיָּה.** וְהָרֵאשׁוֹנָה הִלְכָה וְרֵאוּנָה לְהַסְגִּיר, דְּאִין פְּשִׁיּוֹן מְטֵמֵא בְּתַחֲלָה: **טְמֵא.** וּמַחֲלִיטוּ:

פרק ה - משנה ב

הלך שער לבן. שהחלט בעבורו: **וחזר שער לבן.** אחר תחתיו: **וכן במחיה וכן בפשיון.** או שלא חזר שער לבן, אלא שנולדה בו מחיה שהיא גם כן סימן טמאה, או שפשה הנגע: **בתחלה בסוף שבוע ראשון.** כלומר, בין שהחלט היה בתחלה כשהובא אל הכהן, בין בסוף שבוע ראשון, בין בסוף שבוע שני, בין לאחר הפטור כגון שעמד בעינו שני שבועות ופטרו ואחר הפטור בא שער לבן והחליטו, בכל הני גוני אם הלך לו שער לבן וחזר שער לבן, או מחיה או פשיון, הרי היא כמות שהיתה. כלומר נשאר בטמאה כמו שהיה, הואיל ויש בו סימן טמאה, אף על פי שאין זה אותו סימן שהיה בשעת החלט: **וחזר הפשיון וכן בשער לבן.** הא דלא קתני הקא וכן במחיה, לפי שכשהלך הפשיון ובאת המחיה, פעמים שהיה טהור, כגון שהמחיה מעטה הנגע מפגריס **{ב}**:

פרק ה - משנה ג

שער פקדה. לשון פקדון, שהפקידה בהקרת את השער בעור הבשר והלכה לה: **וחכמים מטהרים.** וטעמיהו, דכתיב והיא הפכה, שהפכתו היא ולא הפכתו חביתה: **אף דבריד אין מקימין.** דהאי נמי טהור. והלכה פחכמים:

פרק ה - משנה ד

בין באיש אחד. אף על גב דמה נפשך יש בו בהקרת אחת שפשתה, אותה שתחלתה פגריס ועכשיו פסלע, והיה ראוי להחליטו, אפלו הכי הואיל ואינו יודע על איזה נגע מחליט, טהור מגזרת הכתוב דכתיב (ויקרא יג) ואם פשה תפשה בעור וטמא הכהן אתו, את הנגע הודאי **{ה}** הוא מטמא, ואינו מטמא את הנגע שיש בו ספק: **בין בשני אנשים.** אף על פי שאחד מהם טעון הסגר שבעת ימים שנית בסוף שבוע ראשון, והאחר מחלט, הואיל ואינו יודע איזה להסגיר ואיזה להחליט, שניהם טהורים מגזרת הכתוב:

רבי עקיבא אומר כו'. ואין הלכה כרבי עקיבא:

פרק ה - משנה ה

שניהם טמאין. דבשניהם פשה: אף על פי שחזרו להיות כסלע. דהשתא אחד מהם טהור, הואיל והזקקו לטמאה, שניהם טמאים. דכתיב (שם) וטהרו הכהן, את הנדאי הוא מטהר, ואינו מטהר את הספק: עד שיחזרו להיות כגריס. דהשתא נדאי שניהם טהורים, שהפשיון שבעבורו החלט הלך משניהם:

פרק ו

פרק ו - משנה א

גופה של בהרת. כגריס. חצי פול: הקלקי. שם מקום. ופולין שבו גדולים: מרבע. וזהו שעור מצמצם שבבהרת. ואם היה הנגע עגל או על צורה אחרת, אם יש בו כדי שיכנס בתוך הנגע כגריס הקלקי מרבע, טמא, ואם לאו, טהור:

פרק ו - משנה ב

רבתה הבהרת. מבחוץ: טמאה. משום פשיון {ד}: נתמעטה טהורה. דליכא כגריס: רבתה המחיה. וכנסה הבהרת: טהורה. דאין המחיה

מבצרת, דבעינן בהרת כעדשה מפל צד סביב למחיה:

פרק ו - משנה ג

רבתה הבהרת. מבחוץ: **טמאה.** שהרי פשתה בעור: **נתמעטה טהורה.** ואפלו היתה המחיה כעדשה: **רבתה המחיה.** ונעשית כעדשה, טמאה: **נתמעטה.** שפשתה הבהרת עליה: **רבי מאיר מטמא.** דחשיב ליה פשיון מבפנים כמו מבחוץ: **וחכמים מטהרים.** דפשיון שבפנים לא חשיב פשיון. והלכה כחכמים:

פרק ו - משנה ד

שלא יתמעטו מפשעור. בהרת מפגריס, ומחיה מפעדשה:

פרק ו - משנה ה

בהרת פגריס. מרבע ורצועה של בשר חי ברחב כעדשה מקפת אותה מסביב, ולחוץ לאותו בשר חי מקפת בהרת פגריס מסביב, והרי יש כאן שתי בהרות, אחת פנימית ואחת חיצונה, ומחיה מפסקת ביניהן סביב: **הפנימית להסגיר.** דאין לה מחיה באמצעה: **והחיצונה להחליט.** דמחיה המקפת לפנימית סימן טמאה לחיצונה, שהרי היא מבצרת באמצעה: **שהבהרת בתוכה.** לפי שהבהרת לתוכה אינה חשובה סימן טמאה לחיצונה, דבעינן מבצרת, נגע מכאן ונגע מכאן ומחיה באמצע, [בלי הפסק דבר אחר בתוך המחיה], והכא יש כאן נגע ומחיה ונגע ומחיה ונגע. ואין הלכה כרבי יוסי: **נתמעטה המחיה.** שפשתה הבהרת עליה: **והלכה לה.** או שהלכה לה כלה: **אם מבפנים היא כלתה.** שבהרת הפנימית כסתה המחיה: **סימן פשיון לפנימית.** ומחליטה, שהרי פשתה מבחוץ: **והחיצונה טהורה.** שהלכה מחיתה או נתמעטה מפעדשה: **אם מבחוץ.** שהבהרת החיצונה כסתה המחיה: **החיצונה טהורה.** שנתמעטה מחיתה

או הלכה, ופשויון ליכא, שאין הנגע פושה לתוכה: והפנימית להסגיר. שהנגע עמד בעיניו: בין כד ובין כד. בין כלתה מבפנים בין כלתה מבחוץ: טהורה. שפשם שאם פשתה החיצונה למחיה שבתוכה אינו פשויון, כד כשפשתה הפנימית למחיה שבתוך הבהרת החיצונה אינו פשויון {י}.

והלכה כרבא עקיבא:

פרק ו - משנה ו

אימתי, החיצונה טהורה כשפשתה הפנימית או החיצונה על מחיה, דאמרן לעיל שהחיצונה טהורה, הני מלי בזמן שהיא כעדשה מובאת, שהמחיה כעדשה מצמצמת {יא} לא פחות ולא יותר. אבל אם הייתה המחיה יתרה מפעדשה: המותר סימן פשויון לפנימית, והחיצונה טמאה. כלומר, אם פשתה הפנימית על אותו מותר, שתייהן להחליט {יב}, פנימית משום פשויון וחיצונה משום מחיה. ואם פשתה החיצונה על אותו מותר, מכל מקום החיצונה להחליט משום מחיה, והפנימית להסגיר. ואין הלכה כרבא שמעון: היה בהק פחות מפעדשה. סמוך לפנימית, והחיצונה מקפת לבהק: סימן פשויון לפנימית. אם פשתה הפנימית וכסתה את הבהק, הפנימית להחליט, שהרי פשתה מבחוץ. ואם החיצונה פשתה וכסתה את הבהק, אינו סימן פשויון לחיצונה, שאין הנגע פושה לתוכו. והאי דנקט בהק פחות מפעדשה, דאם היה כעדשה היה מטמא משום מחיה {יג}, דקימא לן מחיה מטמאה בכל המראות. אבל פחות מפעדשה אין כאן מחיה, דאין מחיה פחותה מפעדשה:

פרק ו - משנה ז

שאינו מטמאין משום מחיה. דכתוב וראהו הכהן, בעינן שיראה את הנגע עם המחיה פלו כאחד, וכשיש כגריס בראש החטם או בראשי אצבעות הוא שופע אילך ואילך ואינו יכול לראות פלו כאחד: ראשי אזנים. נחשבים כאחד. וכן ראשי דדין. ואין הלכה כרבא יהודה שמנה ראשי דדין שבאיש: וראש הגויה. הוא גיד האמה: ויבלות. לשון [או חרוץ או יבלת] עיקרא (ב). פורויש בלע"ז: ודלדולין. בשר שפרש ונדלדל. ואית דגרסי ותלתולין, בשר שנעשה כמו תל גבוה. ואין הלכה כרבא אליעזר:

שאינו מטמאין בבהרת. בארבעה מראות נגעים, שאת ותולדתה בהרת ותולדתה: תוך העין תוך האזן. שכל אלו אינן חשובים כעור בשר, והכתוב אומר (שם יג) והיה בעור בשרו: הקמטין. שבשאר הגוף: והקמטין שבצואר. תנא סיפא, לגלויי דקמטין דרישא קמטין של שאר הגוף הן. דלא תימא קמטין דצואר דוקא דלא מתחזי כאחריני [זט]: תחת הדד. כשנראית כמניקה את בנה, מה שאינו נראה באותה שעה אינו מטמא: ובית השחי. כשנראה כמוסק זיתים: כף הרגל. מה שתחת [הקצרות] של הרגל. דכל אלו אינן עור בשר הנראה: והצפרון. לא חשיבא עור בשר: הראש והזקן. אינן מטמאין בבהרת, דכתיב (שם) נתק הוא צרעת הראש או הזקן הוא, אין לראש ולזקן טמאה אלא טמאת נתקין בלבד: השחין והמכה והקדח המורדין. שלא נתרפאו יפה ולא נקרם העור שלהם כקלפת השום: אין מטמאין משום נגע. דבשחין כתיב (שם) שחין ונרפא, ובמכה נמי כתיב (שם) והיתה מחית המכה: קדח. הוא שחין שבא מחמת דבר אחר, כגון מחמת מכת אבן או עץ או גפת או סיד, ומכה נמי שלא באה מחמת האש עצמו אלא מחמת תולדות האש, כגון רמץ חם וגפסית חם, כל אלו קרויין קדח. לשון כקדח אש המסים. וקדח המורד נמי שלא נתרפא ולא העלה קרום כקלפת השום, אינו מטמא משום נגע [זז]: המורדים. כל זמן שלא נתרפאו [יח] שלא העלו קרום, קרויין מורדים, כלומר שעדין עומדים במרדס. ואית דגרסי מורדים בשני רישיון, לשון רר בשרו (שם טו): ואין מצטרפים בנגעים. אם היה חצי גריס נגע [יט] בעור בשרו וחצי גריס באחד מן המקומות הללו, אין מצטרפים לכגריס: ואין הנגע פושה לתוכן. דכיון דלא מטמאו באום לא מטמאו נמי בפשוט: ואינם מטמאין משום מחיה. דאם פרח בכלו [כ] ויש בראשו או בכף רגלו או בקמטין בשר חי, אין מטמאין משום מחיה. אי נמי, אם היה אחד מן המקומות הללו מבצר בתוך הנגע, אינו מטמא משום מחיה: ואינם מעכבים את ההופך כלו לבן. אם פרחתה הצרעת בכלו חוץ מאחד מהמקומות הללו, אין מעכבין, דכתיב (ויקרא יג) וכסתה הצרעת את כל עור הנגע, עור הראוי להיות בו נגע, פרט לאלו שאין מטמאין משום נגע: חזר הראש והזקן ונקרחו. שנקרח השער שהיה בהן ונעשו כעור בשר. וכן השחין והמכה והקדח שנעשו צרבת, שנתרפאו וקרם עליהם עור כקלפת השום: הרי אלו מטמאין בנגעים. בארבעה מראות. והוא הדין דהנה מצי למתניי נתפשטו הקמטין נמי מטמאין בנגעים: ואין מצטרפין בנגעים. ראש וזקן אין מצטרפין. וכן עור הבשר והזקן, או עור הבשר והראש, אין מצטרפין. דאם בא לו חצי גריס נתק בראש, אי נמי חצי גריס נתק בזקן, וחצי גריס נגע בעור בשר, אין מצטרפין. וכן חצי גריס שחין וחצי גריס מכה, אין מצטרפין לכגריס: ואין הנגע פושה לתוכן. נגע של עור בשר אין פושה לא בנתק הראש ולא בנתק הזקן ולא בשחין ולא במכה, דלא

חֲשִׁיבֵי כְּעוֹר בָּשָׂר: וְאִין מְטַמְּאִין מְשׁוּם מַחִיָּה. דְּנִתְקִים מְטַמְּאִין בְּשַׁעַר צְהַב וּפְשִׁיזוֹן, וְשִׁחִין וּמְכוּה בְּשַׁעַר לְבָן וּפְשִׁיזוֹן **[כא]**: אַבְל מְעַכְבִּין אֶת הַהוֹפֵךְ כְּלוּ לְבָן. שְׂאֵם פְּרָחָה הַצְרַעַת בְּכָלוּ וְנִשְׂאָר הָרֹאשׁ אוֹ הַזָּקֵן שֶׁנִּקְרָחוּ שְׂלֵא פְּרָחָה הַצְרַעַת בְּהוֹן, אוֹ הַשִּׁחִין וְהַמְכוּה וְהַקֶּדַח שֶׁנַּעֲשׂוּ צְרָבַת, טָמֵא עַד שֶׁיִּפְרָח בְּכָלוּ: הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן שְׂלֵא הָעֵלוּ שַׁעַר. כְּגוֹן קָטָן שְׂלֵא צָמַח זָקֵנוּ אוֹ לֹא הַשְּׁעִיר רֹאשׁוֹ, נְדוּנִים כְּעוֹר בָּשָׂר לְטָמֵא בְּבִהְרֵת. וְכֵן הַדְּלִדּוּלִין שֶׁבְּרֹאשׁ וּבַזָּקֵן דְּלִית בְּהוֹ שַׁעַר **[כב]**, נְדוּנִים כְּעוֹר בָּשָׂר, וּמְעַכְבִּים אֶת הַפְּרִיחָה, וְהַנֶּגַע פּוֹשֵׂה לְתוֹכוֹ, וּמְצַטְרֵפִין לְכַגְרִיס:

ז

פרק

א

משנה

-

ז

פרק

אֵלוּ בְּהֵרוֹת טְהוֹרוֹת. שֶׁהָיוּ בוֹ קֶדֶם מִתֵּן תּוֹרָה. מִי שֶׁהִיָּתָה בוֹ צְרַעַת קֶדֶם מִתֵּן תּוֹרָה, לֹא הָיָה טָמֵא מִחֲמַת אוֹתוֹ נִגַּע לְאַחַר מִתֵּן תּוֹרָה, דְּכָתִיב (ויקרא יג) אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ, פָּרַט לְזֶה שֶׁכָּבַר הָיָה. וְכָל הַנִּי נִמִּי דַחְשִׁיב, מִהֲתֵם נִפְקִי, דְּבַעֲיֵן שְׁיֻלְד הַנֶּגַע בְּשַׁעַר שְׂרָאוּי לְטָמֵא בוֹ וְלֹא קֶדֶם, כְּמוֹ גֵר עַד שְׂלֵא נִתְגַּיֵר וְקָטָן עַד שְׂלֵא נוֹלַד, וְכֵן כָּלֵם: בְּקִמְט וְנִתְגַּלָּה. שֶׁהָיָה מִתְחַלָּה הַנֶּגַע מְסֻתֵר בְּתוֹךְ הַקִּמְט וְהָיָה טְהוֹר מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּבֵית הַסֹּתְרִים, וְאַחַר כֵּךְ נִתְגַּלָּה: וּבְמִוֹרְדִים. כְּלוֹמֵר בְּשִׁחִין וּמְכוּה הַמְוֹרְדִים שְׂלֵא נִתְרַפְּאוּ וְלֹא הָעֵלוּ קְרוּם כְּקִלְפַת הַשּׁוּם: עַד שְׂלֵא הָעֵלוּ שַׁעַר. בְּאֵ הַנֶּגַע, דַּחְשִׁיבֵי כְּעוֹר בָּשָׂר, הֵינּוּ תִחְלָתָן טְמֵאָה. וּכְשֶׁעָלוּ שַׁעֲרוֹת, הָיוּ טְהוֹרִים, שֶׁדִּינָן בְּנִתְקִים. וּכְשֶׁנִּקְרָחוּ, הֵינּוּ סוּפָן טְמֵאָה. וְכֵן שִׁחִין וּמְכוּה וְקֶדַח דְּעַד שְׂלֵא בָּאוּ בְּאֵ הַנֶּגַע, הֵינּוּ טְמֵאָה. וּכְשֶׁבֵּא הַשִּׁחִין וְהַמְכוּה וְהַקֶּדַח, הֵינּוּ טְהוֹרִים. דְּבַעֲיֵן שֶׁיִּקְדִים הַשִּׁחִין וְהַמְכוּה לְשֵׁאת, דְּכָתִיב (ויקרא יג) וְהָיָה בְּמִקּוֹם הַשִּׁחִין שֵׁאת, שֶׁיִּקְדִים הַשִּׁחִין לְשֵׁאת וְלֹא שֶׁתִּקְדִים הַשֵּׁאת לְשִׁחִין. כְּשֶׁחֲזָרוּ וְנַעֲשׂוּ צְרָבַת, הֵינּוּ טְמֵאָה **[א]**: וְחִיו. שֶׁנִּתְרַפְּאוּ יָפָה: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב מְטַמְּא. כִּיִּן דְּבִתְחִלָּה בָּא הַנֶּגַע בְּעוֹר הַבָּשָׂר וְחֲזָר סוּפוֹ לְקַדְמוֹתוֹ, לֹא חִישִׁינָן לְהַפְסֵק שְׁבִינְתִים: וְחַכְמִים מְטַהְרִים. הוּאִיל וְהַפְסִיק הַטְהָרָה שְׁבִינְתִים. וְהִלְכָה פְּחַכְמִים:

נשתנו מראיהו. אבהרות טהורות קאי. כגון דהות כשגל עד שלא נתגיר, ומשנתגיר נעשית כסיד ההיכל: כצמר לבן וכקרום ביצה. כלומר, תחלה היתה כצמר לבן ועכשיו נעשית כקרום ביצה [ב]: נעשית מספחת שאת או מספחת עזה. כלומר, שהשאת נעשית מספחת, שחזרה להיות כתולדה שלה. או שהעזה נעשית כמספחת שלה. ופרושי קמפרש לרישא דקתני היתה כשגל ונעשית כסיד ההיכל, הינו שנעשית עזה מספחת. ואותה שהיתה כצמר לבן ונעשית כקרום ביצה, הינו שנעשית שאת מספחת: וכסיד ההיכל וכשגל. כלומר היתה כסיד ההיכל ועכשיו נעשית כשגל: רבי עקיבא אומר כו'. והלכה כרבי עקיבא:

בהרת. מהשתא אירי בבהרות טמאות: ואין בה כלום. לא מחיה ולא שער לבן: בתחלה. כשהובא אל הכהן. וכן בסוף שבוע ראשון אם לא נולד בה כלום, יסגיר: בסוף שבוע שני. אם לא נולד בה כלום, פטור. וכן לאחר הפטור, אם לא נולד בה כלום, עומד בפטור זה כל ימיו ושוב אינו מסגירו: עודהו מסגירו. שהיה רוצה להסגירו, בין בתחלה כשהובא אל הכהן, בין בסוף שבוע ראשון, ולא הספיק להסגירו עד שנולדו סימני טמאה, כגון בתחלה בשער לבן ומחיה, ובסוף שבוע ראשון בשער לבן ומחיה ופשיון, יחליט. אבל משהסגירו, הא תנו לעיל בריש פרק ג', אין מחליטין את המסגר: ופוטור. כלומר או פוטורו, כגון בסוף שבוע שני. ואפלו לאחר הפטור אם נולדו סימני טמאה, יחליט: עודהו מחליטו. שהיה [בא] להחליט ולא הספיק עד שהלכו סימני טמאה: בתחלה. כשהובא אל הכהן, או בסוף שבוע ראשון: יסגיר. אבל אם משהחליטו הלכו להן, כגון שהחליטו בשער לבן והלך לו שער לבן ובהרת קימת, אין מסגירו עליה, אלא פוטורו

התולש סימני טמאה. כגון שער לבן בעור בשר, ושער צהב בנתקים: **והכווה את המחיה.** דמשנכוית אינה סימן טמאה: **עובר בלא תעשה.** דהשמר בנגע הצרעת. וכל מקום שנאמר השמר, פן, ואל, אינו אלא לא תעשה: **ולטהרה.** כלומר ולענין טהרה מה דינו: **עד שלא בא אצל כהן.** אם תלשון, טהור. ואם תלשון לאחר חלוטו, טמא: **הולכים לגדוד גרסינו,** והוא שם מקום: **בתוך הסגרו מהו.** אם תלש סימני טמאה בתוך שבוע של הסגר ראשון או של הסגר שני, מהו: **התחלתי מביא להם ראיות.** בתוספתא מיתי דכך היתה ראיתו, מפני מה עד שלא בא אצל כהן, טהור, לא מפני שלא ראה הכהן סימני הטמאה שבו, התולש סימני הטמאה תוך הסגר נמי דין הוא שיהא טהור, שלא ראה הכהן סימני טמאה שבו. הלכך, אחד עומד בפני הכהן, כלומר אחד אותו העומד בפני הכהן ומהר לתלש סימני טמאה קדם שיאמר **ו** לו הכהן טמא אתה, ואחד אותו שתלשון תוך ימי הסגרו, בין זה ובין זה טהורין. וכן הלכה: **מאימתי היא טהרתו.** של אותו שתלש סימני טמאה לאחר חלוטו: **כשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו.** דכיון דנתרפא מן השניה, אגלאי מלתא דחס רחמנא עליה, ואי נמי הות קימא קמיתא הוה מתסי מנה כמו מזו: **עד שתפרח בכלו.** נגע האחרון, דליכא למיחש למידי. דהא אי הוה ביה נמי קמא, השתא מיהא הוי טהור: **או עד שתתמעט בהרתו מפגריס.** דאפלו לא נתלש השער ולא נכוית המחיה, היה נטהר, מכיון דנתמעטה הבהרת מפגריס. ומיהו עד שתפרח בכלו לא קאי אלא אתולש סימני טמאה, אבל כווה את המחיה אינו נטהר בפריחה, שאלו היתה המחיה קיימת לא היה טהור בפריחה. והלכה

פרק
ה
-
משנה
ה

ונקצצה טהורה. דכתוב (ויקרא יג) כל ימי אשר הנגע בו יטמא, ולא ימים שהיתה בו בהרת ונקצצה: **קצצה מתכונן.** בתוספתא מוכח דהיכא דקצץ כל הבהרת וקצץ מן הבשר אשר סביבותיה עמה, כלי עלמא לא פליגי דאין לו טהרה עולמית, דקנסוהו רבנן מאחר שנתכונן לשרש אחריה. והיכא דקצצה ושיר ממנה כל שהוא, כלי עלמא לא פליגי דיש לו טהרה בפריחה, כיון דשיר ממנה לא קנסוהו כלי האי. כי פליגי, כשקצצה מצמצמת הבהרת כמו שהיא לא פחות ולא יותר: רבי אליעזר אומר לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו וחכמים אומרים עד שתפרח בכלו. והלכה כחכמים. הכא לא גרסינו במלתיהו דחכמים או עד שתתמעט בהרת מפגריס, דדוקא גבי תולש סימני טמאה דרישא ונשארה הבהרת, התם שיך למתני עד שתתמעט מפגריס, אבל הכא הרי נקצצה כל הבהרת: **ואם היתה בראש הערלה ימל.** לאו במילה בזמנה אירי, דהא מלתא דפשיטא היא, השתא שבת דאסור סקילה דחיא, צרעת דאסור

לֹא־גִרִידָא לֹא כָּל שְׁפָן, אֶלֶּא אֶפְלוּ מִיֵּלָה שְׁלֹא בְּזִמְנָה שְׁאִינָה דּוֹחָה אֶת
הַשַּׁבָּת, דּוֹחָה אֶת הַצָּרְעַת, דְּאֶתִּי עֲשֵׂה דְּמִיֵּלָה וְדַחִי אֶת לֹא תַעֲשֵׂה דְּצָרְעַת,
דְּהִכִּי קִימָא לָן בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה, כָּל מְקוֹם שְׁאֶתָּה מוֹצֵא עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה,
אִם אֶתָּה יָכוֹל לְקַיֵּם אֶת שְׁנֵיהֶם, מוֹטָב. וְאִם לֹא, יָבֵא עֲשֵׂה וְיִדְחָה אֶת
לֹא תַעֲשֵׂה:

ח פרק

ח פרק - משנה א

הַפּוֹרֵחַ מִן הַטְּמֵא טְהוֹר. טְמֵא שֶׁנֶּחֱלַט בְּאֶחָד מִן הַנִּגְעִים, וְאַחַר כֵּן פָּרְחָה
בְּכֹל, טְהוֹר: חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אַבְרָם. אִם לְאַחַר הַפְּרִיחָה חֲזָרוּ וְנִתְגַּלוּ אֶפְלוּ
רֵאשֵׁי אַבְרָם בְּלֶבֶד: טְמֵא. דְּכִתִּיב (ויקרא יג) וּבִיּוֹם הַרְּאוֹת בּוֹ בְּשָׂר חֵי יִטְמֵא
[ב]. וְהוּא שְׁיִרְאוּ כְּעֵדֻשָׁה: עַד שֶׁתִּתְמַעַט בְּהִרְתּוֹ מִפְּגָרִיס. שְׁיִלֵּךְ כָּל הַנֶּגַע
וְלֹא יִשְׁתִּיר בּוֹ כְּגָרִיס: מְטֵהוֹר טְמֵא. טְהוֹר שֶׁפָּרְחָה צָרְעַת בְּכֹל, כְּגוֹן
שֶׁהַחֲלִיטוֹ בְּשַׁעַר לֶבֶן אוֹ בְּמַחֲיָה וְנִשְׂר שַׁעַר לֶבֶן אוֹ נִתְכַּסִּית הַמַּחֲיָה [ד],
וּפְטָרוֹ, אִי נִמְי הַסְּגִירוֹ בְּבִהָרְת פְּגָרִיס וְעַמֵּד בְּעֵינָיו שְׁנֵי שְׁבֻעוֹת וּפְטָרוֹ, בְּכָל
הַנִּי אִם אַחַר פְּטוּרוֹ פָּרְחָה בְּכֹל, טְמֵא: עַד שֶׁתִּחְזֹר לְכַמוֹת שְׁהִיָּתָה. דְּאִם
נִשְׁתִּיר מִן הַפְּרִיחָה כָּל שֶׁהוּא סְמוּךְ לְאוֹם, טְמֵא מְשׁוּם פְּשִׁיּוֹן. וְהָא דְּתַנּוּ
בְּסְמוּךְ שְׁאִם הִלְכָה מַחֲיָה וְאַחַר כֵּן פָּרְחָה בְּכֹל, טְהוֹר, וְתַנּוּ נִמְי בְּהָרְת
וּבָה שַׁעַר לֶבֶן פָּרְחָה בְּכֹל אֶף עַל פִּי שֶׁהַשַּׁעַר לֶבֶן בְּמִקְוֵמוֹ, טְהוֹר, וּמִשְׁמַע
וְכָל שְׁפָן אִם אֵינוֹ בְּמִקְוֵמוֹ שֶׁהוּא טְהוֹר, הֵתָם מִיָּרִי שֶׁלֹּא פְטָרוֹ הִכְהֵן עֲדִין
כְּשֶׁפָּרְחָה בְּכֹל, וְהִכָּא מִיָּרִי כְּשֶׁפְטָרוֹ וְאַחַר כֵּן פָּרְחָה בְּכֹל:

ח פרק - משנה ב

וְאַחַר כֵּן הִלְכָה לָהּ הַמַּחֲיָה. שֶׁפָּשָׂה הַנֶּגַע עָלֶיהָ. אֲבָל בְּשַׁעַת הַפְּרִיחָה לֹא
הִלְכָה לָהּ מַחֲיָה עַד אַחַר כֵּן. [אֲבָל לֹא נִתְכַּסִּית הַמַּחֲיָה], אֵין הַפְּרִיחָה מְטֵהָרְתוֹ:

פרק ח - משנה ג

בְּהֵרֶת. כְּגָרִיס : וּבֵה שְׁעַר לְבָן. הָא קָא מְשַׁמַּע לֵן דְּפָרִיחָה מְטַהֲרַת אַחַר כָּל סִימְנֵי טַמְאָה **[ח]** : פְּרִיחָה בְּמַקְצָתוֹ, טַמְא. אַצְטְרִיד לְאֲשַׁמְעִינָן אֶפְלוּ פְּרִיחָה בְּרַבּוֹ, דְּלֹא אֲמָרִינָן רַבּוּ כְּכֹלוּ. אִי נְמִי אֲשַׁמְעִינָן דְּבִסּוּף שְׁבוּעָה רֵאשׁוֹן אוּ בִסּוּף שְׁבוּעָה שְׁנִי טַמְא בְּפָרִיחַת מַקְצָתוֹ אֶפְלוּ בְּכֹל שֶׁהוּא מְשׁוּם פְּשִׁיזוֹן :

פרק ח - משנה ד

שְׁבַפְרִיחְתָּן טַהֲרוּ טַמְא. שְׁעַל יְדֵי פְּרִיחְתָּן טַהֲרוּ אֶת הַטַּמְא. כְּשִׁחְזָרוּ וְנִתְגַּלּוּ אַחֲרֵי כֵן, חוֹזְרִי לְטַמְאָתוֹ : **שְׁבַחְזִירְתָּם טַמְאוּ טַהוֹר.** שְׁעַל יְדֵי חֲזָרְתָּן שְׁחָזְרוּ וְנִתְגַּלּוּ טַמְאוּ אֶת הַטַּהוֹר, אִם חֲזָרוּ וְנִתְכַּסּוּ, שְׁפִשָּׁה עֲלֵיהֶם הַנְּגַע, טַהוֹר. וְאִם חֲזָרוּ וְנִתְגַּלּוּ אַחֲרַיְכֶן, טַמְא. וְאַצְטְרִיד לְאֲשַׁמְעִינָן דְּאֶפְלוּ זְמַנֵּי טוֹבָא, כְּדַקְתַּנְנִי וְאֶפְלוּ מֵאָה פְּעָמִים :

פרק ח - משנה ה

כָּל הָרְאוּי לְטַמְא בְּנִגְעַת הַבְּהֵרֶת. כְּגוֹן עוֹר בְּשָׂר : מְעַכְבֵּי אֶת הַפְּרִיחָה. אִם נִשְׁתַּיֵּר מִמֶּנּוּ כָּל שֶׁהוּא שְׁלֵא פְּרִיחָה בּוֹ, מְעַכְבֵּי אֶת טַהֲרָתוֹ : וְכָל שֶׁאִינוּ רְאוּי לְטַמְא בְּנִגְעַת הַבְּהֵרֶת. כְּגוֹן רֵאשׁ וְזָקוֹן וְכָל הַנִּי דְחָשִׁיב בְּהַדְרָתוֹ : אִין מְעַכְבִּין אֶת הַפְּרִיחָה. דְּאִף עַל פִּי שְׁלֵא פְּרַח הַנְּגַע עֲלֵיהֶם, כִּינָן דְּפָרַח בְּשֶׁאֵר הַגּוּף, טַהוֹר. וְרֵאשֵׁי אֲבָרִים לֹא קָא חָשִׁיב, דְּהִנְהוּ מְעַכְבִּין אֶת הַפְּרִיחָה, דְּרֵאוּיִין לְטַמְא בְּנִגְעַת הַבְּהֵרֶת נִינְהוּ, שְׁהַרִי הַנְּגַע פּוֹשֵׁה בְּהוֹן : וְנַעֲשׂוּ צְרַבַת טַהוֹרִים. אִף עַל גַּב דְּעַכְשָׁיו שְׁנַקְרָחוּ הָרֵאשׁ וְהַזָּקוֹן רְאוּיִים לְטַמְא בְּנִגְעַת הַבְּהֵרֶת, וְכֵן שְׁחִין וּמְכוּהָ וְקִדְחַת הַמּוֹרְדִים שְׁנַעֲשׂוּ צְרַבַת, הַרִי הוּן כְּעוֹר בְּשָׂר, כִּינָן דְּבִשְׁעַת הַפְּרִיחָה לֹא הִיוּ רְאוּיִין, לֹא מְעַכְבִּים וְטַהוֹר : אִף עַל פִּי שְׁנַעֲשֵׂה מְקוּם הַמַּחֲיָה בְּהֵרֶת טַמְא. דְּפָרִיחָה קַמִּיתָא לְאוּ פְּרִיחָה הִיא, כִּינָן דְּאֲשַׁתִּיר מְעוֹר הַבְּשָׂר חֲצִי עַדְשָׁה סְמוּךְ לְרֵאשׁ, וּפְרִיחָה דְּהַשְׁתָּא שְׁנַתְּכַסִּית הַמַּחֲיָה שֶׁל חֲצִי עַדְשָׁה נְמִי לֹא חָשִׁיבָא פְּרִיחָה, כִּינָן דְּכָבֵר נִקְרָחוּ וְנַעֲשׂוּ

צָרְבֶת וְהָרִי הֵן כְּעוֹר בֶּשֶׂר, וְלֹא מֵהֵנִי עַד דְּפָרַח נִמְי עֲלֶיהוּ:

פרק ח - משנה ו

אחת טמאה. מחלקטת: **ואחת טהורה.** לאחר הפטור. שעמד בעיניו בסוף שבוע שני: **ופרחה מזו לזו.** בין מטהורה לטמאה בין מטמאה לטהורה: **ואחר כך פרחה בכלו טהור.** משום דטהורה נעשית טמאה **[יג]** כשפרח ממנה לטמאה, דהרי פשתה, וכי פרח אחר כך בכלו, הוי פורח מן הטמאה לטהור (הטמא, וטהור): **בשפתו העליונה.** חצי גריס בהרת. ובשפתו התחתונה חצי גריס, וכשסוגר פיו נראית כגריס במקום אחד **[יד]**. וכן בשתי אצבעות ובשני ריסי עיניו, כשמדבקן נראית כגריס שלם: **אבל לא בבהק.** מראה לבנונית למטה מארבעה מראות, ומעכב את הפריחה: **חזרו בו ראשי אברים.** שנתגלו מן הנגע ונעשה בהק: **טהור.** והוא הדין בשאר הגוף. דאף על גב דבהק מעכב את הפריחה בתחלה, אינו מעכב בסוף **[טו]**. ואגב סיפא דבעי למתני ראשי אברים, תנא הקא ראשי אברים. ובסיפא נקט ראשי אברים, להודיעך כחו דרבי מאיר דאפלו בראשי אברים שנתגלו פחות מכעדשה ונעשו בהק מטמא רבי מאיר, וכל שכן בשאר הגוף. והד רישא דחזרו בו ראשי אברים כמין בהק טהור, כרבנן אתנא ולא כרבי מאיר. ורבנן דמטהרי, לאו דוקא פחות מכעדשה, דאפלו טובא **[טז]** נמי טהור, דבהק בסוף אינו מעכב. והלכה כחכמים:

פרק ח - משנה ז

הבא כלו לבן. מתחלה בא כלו מכסה בנגע: **יסגיר.** כדין בהרת כגריס. שפא יולד לו שער לבן או מחיה. דאין פריחה מטהרת בתחלה: **נולד לו שער לבן.** בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני, יחליט. ואם לא באו סימני **[יח]** טמאה, יפטר: **השחירו שתיהן.** כל הני דחשיב, סימני טהרה נינהו, ומפרשים הם לעיל בסוף פרק קמא: **נולד לו מחיה או שער לבן.** אם לאחר שבאו סימני טהרה הללו נולד לו מחיה או שער לבן, טמא. ואם לאו, טהור: **וכלן שחזרו בהם ראשי אברים.** הבא כלו לבן בתחלה, בין שהזקק להסגיר בין להחליט בין לפטר, אם חזרו ונתגלו ראשי אברים שלחו, הרי הן כמו שהיו וטהורים, דלא חשיבי מחיה. פיצד, הבא כלו לבן בתחלה והסגר שני שבועות ולא נולדו בו סימני טמאה, ופטרו, ואחר כך נתגלו בו ראשי אברים, הינו חזרו בו ראשי אברים מתוך הפטור, וטהור.

וְאִם הִחְלִיטוּ בְשַׁעַר לִבָּן וְהִשְׁחִירוּ הַשְּׁעָרוֹת וְאַחַר כֵּן נִתְגַּלוּ רֵאשֵׁי אֲבָרִים, הֵינּוּ חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אֲבָרִים מִתּוֹךְ הַחֲלִט, וְטָהוֹר. וְאִם בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן אוֹ בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנֵי נִתְגַּלוּ רֵאשֵׁי אֲבָרִים, הֵינּוּ חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אֲבָרִים מִתּוֹךְ הַסִּגָּר, וְטָהוֹר. כֵּן נִרְאִית פְּרוּשׁ מִשְׁנֵה זֶה מִתּוֹךְ תּוֹרַת כְּהֻנִּים {יט}. אֲבָל רַמְבַּ"ם לֹא פִרְשָׁה כֵּן: **פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ**. בְּמִקְצַת רֵאשֵׁי אֲבָרִים שֶׁנִּתְגַּלוּ: **טָמֵא**. שֶׁהָרִי פָּשָׁה הִנָּגַע: **פְּרָחָה בְּכֻלּוֹ**. אַחַר שֶׁפְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ: **טָהוֹר**. דִּהְיוּ לִיּה פּוֹרַח מִן הַטָּמֵא. אֲבָל אִם מִתְחִלָּה לְאַחַר שֶׁנִּתְגַּלוּ רֵאשֵׁי אֲבָרִים פְּרָחָה בְּכֻלּוֹ בְּבֵת אַחַת, טָמֵא מְשׁוּם פְּשִׁיּוֹן. וְהָא דְתַנָּא רִישָׁא פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ טָמֵא, הוּא הֵדִין פְּרָחָה בְּכֻלּוֹ נְמִי טָמֵא, וְלֹא נִקְט פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ אֶלָּא מְשׁוּם דְּבַעֵי לְמַתְּנֵי בְּתֵרָה פְּרָחָה בְּכֻלּוֹ טָהוֹר, דִּהְיוּ לְאַחַר שֶׁפְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ:

פרק ח - משנה ח

מתוך הטְהָרָה טָמֵא. כְּגוֹן הִבָּא כֻּלּוֹ לִבָּן בְּתַחֲלָה, וְלֹאֲחַר הַסִּגָּר אוֹ הַחֲלִט נְטָהָר, דְּאִם חֲזָרוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אֲבָרִים וְנִתְגַּלוּ, טָהוֹר, כְּדִפְרִישְׁנָא לְעִיל. וְאִם מִתּוֹךְ טְהָרָה זֶה חֲזָרוּ וְנִתְכַּסּוּ בְּבֵת אַחַת, טָמֵא מְשׁוּם פְּשִׁיּוֹן, וְהֵינּוּ דְקָאֲמַר אִם פְּרָחָה כֻּלּוֹ כְּאַחַת מִתּוֹךְ טְהָרָה, טָמֵא, כְּדִפְרִישְׁנָא בְּמַתְּנִיתִין דְּלְעִיל דְּאִם פְּרָחָה כֻּלּוֹ בְּבֵת אַחַת נְמִי טָמֵא כְּמוֹ פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ: **פְּטוֹר מִן הַפְּרִיעָה וּמִן הַפְּרִימָה**. כֹּל זָמַן שֶׁהוּא מְסַגֵּר. וְאֵלּוֹ טָהוֹר מִתּוֹךְ הַחֲלִט, חֵיב בְּפְרִיעָה וּפְרִימָה, כֹּל זָמַן שֶׁהוּא מְחַלֵּט. פְּרִיעָה וּפְרִימָה, בְּגִדְיוֹ יֵהִיוּ פְּרָמִים וְרֵאשׁוֹ יֵהִיָּה פְּרוּעַ: **מִטְּמֵאִין בְּבִיָּאָה**. אִם בָּאוּ אֶל הָאֵהָל נְטָמֵא כֹּל אֲשֶׁר בָּאֵהָל:

פרק ח - משנה ט

פְּרָחָה בְּכֻלּוֹ וְאַחַר כֵּן נִתְגַּלוּ בּוֹ רֵאשֵׁי אֲבָרִים. הִכָּא מִיָּרִי שֶׁלֹּא הִסְפִּיק לְהַחְלִיטוֹ עַד שֶׁפְּרָחָה בְּכֻלּוֹ וְנִתְגַּלוּ רֵאשֵׁי אֲבָרִים, דְּרַבִּי יִשְׁמַעֵאל מְדַמֵּי לִיּה לְבָא כֻּלּוֹ לִבָּן בְּתַחֲלָה חוּץ מִרֵאשֵׁי אֲבָרִים, דְּטַעוֹן הַסִּגָּר. וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה סָבַר, דְּכִיּוֹן דְּאֵלּוֹ לֹא פְּרָחָה הָיָה מִחְלִיטוֹ, דֵּינּוּ כְּבִהְרַת קְטֻנָּה וּבִה מַחְיָה, דְּאִי פְּרָחָה בְּכֻלּוֹ וְאַחַר כֵּן נִתְגַּלוּ רֵאשֵׁי אֲבָרִים, טָמֵא. וְעוֹד יֵשׁ לְפָרֶשׁ, דְּאֶפְלוּ הַחְלִיטוֹ בְּמַחְיָה וּפְרָחָה בְּכֻלּוֹ וְטָהָרוּ, קִסְבַּר רַבִּי יִשְׁמַעֵאל דְּאִין מְטָמֵא בְּחֲזָרַת רֵאשֵׁי אֲבָרִים, דְּכִי מְטָמֵא בְּחֲזָרַת רֵאשֵׁי אֲבָרִים שְׂאֲחַר פְּרִיחָה, הִיכָא דְטָהָר בְּתוֹרַת פְּרִיחָה, אֲבָל הִכָּא לֹא בְּתוֹרַת פְּרִיחָה

טָהַר, דָּהָא אֵלּוּ נִתְמַעְטָה מַחֲזִיהַ מִכְּעַדְשָׁה [נמני] טָהוֹר:

פרק ח - משנה י

מי שהיה מחלט. בשער לבן או במחיה או בפשיון: לא הספיק להראות לכהן. שסימני טמאה הלכו: שאלו הראה לכהן. כשהלכו סימני טמאה היה מטהר, ואם אחר כן היה פורת, היה טמא, דהנה ליה פורת מן הטהור, אבל השתא הוי ליה פורת מן הטמא, וטהור: בהרת ואין בה פלויס. אין בו סימן מסימני טמאה: עד שפרחה בכלו טמא. כלומר, טעון הסגר כבא כלו לבן בתחלה. ואם מתחלה קדם שפרחה הראה אל הכהן היה מסגיר, ובסוף שבוע שפרחה, הוי ליה פורת מתוך הסגר וטהור:

פרק ט

פרק ט - משנה א

השחין והמכה מטמאין בשבוע אחד. אם נולד במקומו בהרת, מסגירן שבוע אחד, ולסוף שבוע אם יש בו שער לבן או פשיון, מחליטו. ואם לאו, פוטר. אבל במחיה אין מטמאין, דמחית בשר חי בעינו, ואין זה בשר חי, כיון דמקומו שחין ומכה: בגפת. פסלת של זיתים, והוא חס מחמת עצמו. וכן חמי טבריא מחמת מקורן הן חמים ולא מחמת האור: כל שאינו מחמת האש זהו שחין. לאתויי אבר מעקרו: רמץ. אפר כירה, וחם מחמת האור: כל שהוא מחמת האש. לאתויי חמי האור:

אין מצטרפין. חצי גריס שחין וחצי גריס מכּוּה, אין מצטרפין לכּגריס: ואין פושין מזה לזה. דאם שחין ומכּוּה זה אצל זה, ובאחד מהן בהרת פּגריס, והסגירה, ובסוף שבוע פּשתה לחברו או לעור הבשר, אין מחליטו. וכן אם הבהרת בעור הבשר ופּשתה לשחין או למכּוּה, לא חשוב פּשיון: היו מורדין. שלא נתרפאו יפה ולא נקרם העור ועדין מוציאין לכה, אין מטמאין בנגעים, דכתיב [ויקרא יג] שחין ונרפא, ובמכּוּה כתיב [שם] והיתה מחית המכּוּה: אף על פי שנעשה מקומו צלקת. שנכּר שהיה שם שחין או מכּוּה ואין שוה לשאר עור בשר, אף על פי כּו נדון כעור הבשר, מאחר שנעשה קרום חזק:

אמרו לו למה. יסגיר הא אי אפּשר להולד לו סימן טמאה: לגדל שער אין ראויה. דכּף היד אינו מגדל שער לעולם: לפּשיון אינה פּושה. דשחין ומכּוּה אין פּושין לעור הבשר: למחיה אינה מטמא. דהא תנן בשני סימנים בשער לבן ובפּשיון, ולא במחיה: שמא תכנס. פּגריס, וכשיראנה הפּהוּ בסוף שבוע יפטר אותו, ולאחר הפּטור תחזור ותפּשה בתוך השחין שמקומו פּסלע, ויחליט: אמרו לו הרי מקומה פּגריס. כלומר, ואם היה מקום הצרבת פּגריס בלבד והבהרת בתוכה, למה יסגיר [ה], והלא אין שיך לומר פּאן שמא תכנס ותפּשה: אמר להן לא שמעתי. כלומר גם זה יסגיר, אבּל לא שמעתי בו טעם: אלמד בו. תרשני שאלמד בדין זה דבר: אם לקים דברי חכמים הן. אם תמצא טעם לקים דברי חכמים שאמרו שטעון הסגר, אמר, אבּל ללמד שאינו טעון הסגר לא תאמר, שאיני מניח מה שקבלתי מרבתי ושומע ממך: שמא יולד לו שחין אחר חוצה לו ויפּשה לתוכו. ששחין פּושה לשחין. וכן הלכה:

הַנְּתָקִים. נִגְעִים שֶׁבְּרֹאשׁ אוֹ בְּזָקָן, קְרוֹיִין נְתָקִים, עַל שֵׁם שֶׁהַשְּׁעָר נִתְקָ וְנוֹפֵל וְנוֹשֵׁר מִחֻמַּת הַנֶּגַע [א]. וְהַנְּתָקִים אֵין מִטְמְאִין בְּאַרְבְּעָה מְרָאוֹת כְּנִגְע שְׁבִמְקוֹם בְּשָׂר, אֲלָא מִטְמְאִים בְּכָל מְרָאוֹת: **בְּשְׁעָר צָהָב.** דּוֹמָה לְתַבְנִית זָהָב: **דָּק לְקוֹי קָצֵר.** מָה שֶׁאֲמָרָה תּוֹרָה וּבּו שְׁעָר צָהָב דָּק, מִשְׁמַעוֹתוֹ לְקוֹי קָצֵר: **אֶפְלוֹ אֲרֻךְ.** שְׂאִין מִשְׁמַעוֹת דָּק אֲלָא רְקִיק: **מָה הַלְשׁוֹן אוֹמְרִים.** מַלְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם אֲתָה לְמַד. כְּשֶׂאוֹמְרִים קָנָה זֶה דָּק, מָה מִשְׁמַעוֹ, בֵּין לְקוֹי קָצֵר בֵּין לְקוֹי אֲרֻךְ. וְאֵית סְפָרִים דְּגֵרְסִי, וְלֹא לְקוֹי אֲרֻךְ, בְּתַמִּיּהָ, כְּלוּמַר שְׂמָא לְקוֹי קָצֵר וְלֹא לְקוֹי אֲרֻךְ: **נִלְמַד מִן הַשְּׁעָר.** דָּרְךָ בְּנֵי אָדָם כְּשֶׂאוֹמְרִים עַל הַשְּׁעָר שֶׁהוּא דָק, עַל הַלְקוֹי קָצֵר אוֹמְרִים, וְלֹא עַל הַלְקוֹי הָאֲרֻךְ. וְהִלְכָה כְּרַבִּי עַקִּיבָא:

מִכְנָס. שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת [ד] בְּמְקוֹם אֶחָד: **מִפְּזָר.** אַחַת בְּמִזְרַח הַנֶּגַע וְאַחַת בְּמַעְרְבוֹ: **מִבְּצָר.** שֶׁהַשְּׁעָר בְּאֲמֻצֵּי הַנֶּתֶק, כְּמִבְּצָר שֶׁהוּא בְּאֲמֻצֵּי הָעִיר: **הַפּוּד.** שְׁנֵהֲפֹד הַשְּׁעָר לְצָהָב מִחֻמַּת הַנֶּתֶק, כְּגוֹן שֶׁהַנֶּתֶק קָדָם לַשְּׁעָר [צָהָב]: **שְׂאִינוֹ הַפּוּד.** שֶׁקָדָם שְׁעָר צָהָב לְנֶתֶק: **שְׂאִין שְׁעָר אַחַר מְצִיל מִיָּדוֹ.** שְׂאִים יֵשׁ בְּנִגְע שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת לְבָנוֹת, אֶפְלוֹ מְלֵא שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת אֵינָן מְצִילוֹת (עַל הַשְּׁתֵּי) שְׁעָרוֹת לְבָנוֹת שֶׁלֹא יִטְמְאוּ. אֲבָל שְׁעָר צָהָב, אִם יֵשׁ עִמּוֹ [שְׁתֵּי] שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת אֵינּוּ מִטְמְאִים. וְהִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

הַצּוּמַח מְצִיל. שְׁעָר שְׁחָר שֶׁצֻמַּח בְּנֶתֶק: **מִיָּד שְׁעָר צָהָב וּמִיָּד פְּשִׁיּוֹן.** שְׂאִים הַחֲלֵט בְּשְׁעָר צָהָב אוֹ בְּפְשִׁיּוֹן, וְצֻמַּחוּ בּו שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת, טְהוֹר: **בֵּין מִכְנָס.** דְּשִׁתִּיּוֹן בְּמְקוֹם אֶחָד: **בֵּין מִפְּזָר.** אַחַת לְמִזְרַח הַנֶּגַע וְאַחַת לְמַעְרְבוֹ: **וְהַמְשָׂאֵר.** שֶׁקָדָמוֹ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת הִלְלוּ לְנֶתֶק, כְּגוֹן שֶׁכְּשֶׁנִּתְק שְׁעָר רִאשׁוֹ אוֹ זָקְנוֹ כְּגֵרִיס נִשְׂאָרוֹ בְּתוֹךְ הַנֶּתֶק שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת: **וּמִבְּצָר.** אִם הֵן מִבְּצָרוֹת בְּאֲמֻצֵּי הַנֶּתֶק, מְצִילוֹת. אֲבָל עוֹמְדוֹת מִן הַצַּד, אֵין מְצִילוֹת: **עַד שִׁיְהֵא רְחוּק מִן הַקְּמָה.** עַד שֶׁיְהִי שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת הִלְלוּ רְחוּקוֹת מִן הַשְּׁעָרוֹת הַמְקִיפּוֹת אֶת הַנֶּתֶק כְּשֶׁעוֹר שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת. וְהַשְּׁעָרוֹת

שְׂסָבִיב הַנֶּתֶק הוּן קְרוּיִין קָמָה. וּכְשֶׁשְׁעָרוֹת הַלְלוּ רְחוֹקוֹת מִן הַקָּמָה מְקוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, נִחְשָׁבוֹת כְּמַבְצָרוֹת בְּתוֹךְ הַנְּגַע: **אַחַת צָהָבָה וְאַחַת שְׁחָרָה**. בְּצָהָבָה שְׁקָדְמָה לְנֶתֶק דְּלֹא הוּיָא סִימֵן טַמְאָה, אֲצִטְרִיד לִיה לְמִימַר דְּאִין מְצִטְרַפְתָּ עִם הַשְׁחָרָה לְהַצִּיל מִיַּד שְׁעַר צָהָב וּמִיַּד הַפְּשִׁיּוֹן. וְסַתָּם מִתְנִיתִין כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב דְּאָמַר בְּסִמּוּד לְקָמוּן דְּשְׁעַר צָהָב שְׁקָדָם לְנֶתֶק לֹא מְטַמָּא וְלֹא מְצִיל **{ח}**:

פרק י - משנה ד

רַבִּי יְהוּדָה מְטַמָּא. כְּדֹתְנִן לְעִיל דְּרַבִּי יְהוּדָה מְטַמָּא הַפּוּךְ וְלֹא הַפּוּךְ **{י}**: **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר לֹא מְטַמָּא וְלֹא מְצִיל**. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב וְרַבִּי שְׁמַעוֹן לְפָרוּשֵׁי מִלְתָּא דְּתַנָּא קָמָא דְּאָמַר טְהוֹר קְאָתוּ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב סָבַר, טְהוֹר דְּאָמַר תַּנָּא קָמָא לּוֹמַר שְׂאִינוּ מְטַמָּא, אֲבָל אִינוּ מְצִיל. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן סָבַר, טְהוֹר וּמְצִיל קְאָמַר. וְלְעִיל פְּסָקִינָן דְּהַלְכָּה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

פרק י - משנה ה

כִּיצַד מְגַלְחִין אֶת הַנֶּתֶק. בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן (לְהַסְגְּרוֹ) שְׁלֹא פְּשָׁה וְלֹא נוֹלַד בּוֹ שְׁעַר צָהָב (כְּתִיב וְהַתְּגַלַּח): **הִזֵּה מְגַלַּח חוּצָה לוֹ**. מְגַלַּח סָבִיב לְנֶתֶק, וּמִנִּיחַ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת. דְּכִתִּיב (וַיִּקְרָא יג) וְאֶת הַנֶּתֶק לֹא יְגַלַּח, וְכִי מָה יֵשׁ בּוֹ, וְהֵלֵא כְּבָר נֶתֶק הַשְׁעַר וְנִפְל, אֶלֶּא סִמּוּד לְנֶתֶק לֹא יְגַלַּח, שְׁמִשִּׁיר סָבִיב לְנֶתֶק שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת מִכָּל צַד, נִמְצָא הַנֶּתֶק מְקוֹף שְׁעָרוֹת כְּעֶטְרָה: **הַחֲלִיטוּ בְּשְׁעַר צָהָב**. וְאַחַר שֶׁהַחֲלִט בּוֹ הִלְךְ שְׁעַר צָהָב וְאַחֲרֵי כֵן חָזַר: **וְכֵן בְּפְשִׁיּוֹן**. שְׁלֹא חָזַר שְׁעַר צָהָב אֶלֶּא שְׁפָשָׁה. בֵּין כֶּךָּ וּבֵין כֶּךָּ הָרִי הוּא מְחַלֵּט כְּמוֹ שֶׁהִיָּה: **בְּתַחֲלָה בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן**. כְּלוּמַר, דִּין זֶה שְׂאֵמְרָנוּ נוֹהֵג בֵּין שֶׁהַחֲלִיטוּ בְּשְׁעַר צָהָב בְּתַחֲלָה כְּשֶׁהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן, בֵּין שֶׁהַחֲלִיטוּ בְּשְׁעַר צָהָב בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, אוֹ בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, אוֹ לְאַחַר הַפְּטוּר, כְּגוֹן שְׁעֵמֶד בְּעֵינָיו שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת וּפְטָרוֹ וְלְאַחַר הַפְּטוּר נוֹלַד שְׁעַר צָהָב וְהַחֲלִיטוּ. וּבְכַלְהוּ הִלְךְ שְׁעַר צָהָב וְחָזַר, אוֹ שְׁלֹא חָזַר אֶלֶּא שְׁפָשָׁה הַנֶּתֶק, הָרִי הוּא כְּמוֹ שֶׁהִיָּה: **הַחֲלִיטוּ בְּפְשִׁיּוֹן**. כְּמוֹ שְׁמִפְרָשׁ בְּהַחֲלִיטוּ בְּשְׁעַר צָהָב כֶּךָּ יֵשׁ לְפָרֵשׁ הַחֲלִיטוּ בְּפְשִׁיּוֹן. וְהָכָא בְּפְשִׁיּוֹן לֹא גְרַסִּינָן בְּתַחֲלָה, שְׂאִין הַפְּשִׁיּוֹן מְטַמָּא אֶלֶּא אַחַר הַסְּגָר:

שְׁנֵי נִתְקִים זֶה בְּצַד זֶה. שֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד כְּגָרִיס הַקְּלָקִי, דְּבִנְתָּקִים נְמִי בְּעֵינָן כְּגָרִיס, דְּכַתִּיב נִגַע הַנֶּתֶק, הַקִּישׁ נִגַע לְנֶתֶק, מָה הִנֵּגַע בְּכְגָרִיס, אִף נֶתֶק בְּכְגָרִיס. וְאִם שְׁנֵי הַנֶּתֶקִים מִנְחִים זֶה אֶצֶל זֶה וְיֵשׁ שִׁיטַת שְׁעָר מִפְּסָקֶת בֵּין שְׁנֵי הַנֶּתֶקִים וְחֹלְקֶת אוֹתָם לְשְׁנַיִם כְּמַחְצָה הַמִּפְּסָקֶת: **נִפְרָץ.** שְׁעָר שֶׁל אוֹתָהּ הַשִּׁיטָה: **בְּמָקוֹם אֶחָד.** בְּסוֹף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן שֶׁל הַסֵּגֵר אוֹ בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי אוֹ לְאַחַר הַפְּטוֹר: **טָמֵא.** שֶׁהָרִי פָּשָׁה הַנֶּתֶק: **בְּשְׁנֵי מְקוֹמוֹת.** שְׁאוֹתָהּ שִׁיטָה נִפְרָצָה לְמִטָּה וּלְמַעְלָה וְנִשְׁאַרוּ מֵאוֹתָהּ שִׁיטָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת בְּאִמְצַע: **טְהוֹר.** דְּמִבְּצָרוֹת נִינְהוּ וּמִצִּילוֹת: **כַּמָּה תֵּהֵא הַפְּרָצָה.** אִם בְּשְׁנֵי מְקוֹמוֹת נִפְרָץ, הוּי שְׁעוֹר הַפְּרָצָה מְקוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, דְּבִהְכִי חֲשִׁיבֵי הַשְּׁעָרוֹת שֶׁבְּאִמְצַע מִבְּצָרוֹת: **וְאִם בְּמָקוֹם אֶחָד נִפְרָץ טָמֵא.** אֶפְלוּ נִפְרָץ כְּגָרִיס, טָמֵא, שְׁאִין שְׁעָר שְׁחָר מִבְּצָר {יד} וְכֵנוּס בְּתוֹךְ הַנֵּגַע, כִּיּוֹן דְּלֵא נִפְרָץ בְּשְׁנֵי מְקוֹמוֹת:

זֶה לְפָנִים מִזֶּה. כְּגוֹן נֶתֶק כְּגָרִיס הַקְּלָקִי מְרַבֵּעַ, וְשִׁיטָה שֶׁל שְׁעָר מְקִיפוּ סְבִיב, וְחוּץ לְאוֹתָהּ שִׁיטָה מְקִיפוּ נֶתֶק כְּגָרִיס כָּל סְבִיבוֹתֶיהָ, דְּהֵינּוּ רְצוּעָה שֶׁל נֶתֶק בְּרַחֵב כְּעֵדְשָׁה מְקַפֶּת אֶת הַשִּׁיטָה שֶׁל שְׁעָר, שְׁזָהוּ שְׁעוֹר הַנֶּתֶק הַמְקִיפוּ הַשְּׁעָרוֹת הַמִּבְּצָרוֹת: **נִפְרָץ מִמְּקוֹם אֶחָד טָמֵא.** הַפְּנִימִי. שֶׁהָרִי שְׁעָר שְׁחָר בְּצֵדוֹ וְאֵינּוּ מִבְּצָר לְתוֹכוֹ. אֲבָל הַחִיצוֹן טְהוֹר, דְּהֵא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת מִבְּצָרוֹת לְתוֹכוֹ: **מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת טְהוֹר.** הַפְּנִימִי, וְכָל שְׁכָן הַחִיצוֹן. שְׁנַעֲשׂוּ שְׁנֵיהֶם נֶתֶק אֶחָד וּבְתוֹכָן שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחָרוֹת מִבְּצָרוֹת: **כַּמָּה תֵּהֵא הַפְּרָצָה.** מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת וִיחֵא טְהוֹר, מְקוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת: **נִפְרָץ מִמְּקוֹם אֶחָד כְּגָרִיס טְהוֹר.** וְהֵא דְאִמְרוּן נִפְרָץ בְּמָקוֹם אֶחָד טָמֵא, הֵינּוּ בְּפָחוֹת מִכְּגָרִיס {טו}. אֲבָל מֵאַחַר דְּנִפְרָצָה כְּגָרִיס, אֶפְלוּ מִמְּקוֹם אֶחָד נַעֲשׂוּ שְׁנֵי הַנֶּתֶקִים אֶחָד, וְשְׁעָרוֹת הַנִּשְׁאַרוֹת הָרִי הֵן מִבְּצָרוֹת:

וּבו שְׁעַר צֹהַב טָמֵא. שְׁעַר צֹהַב מְטֵמָא בֵּין בִּתְחִלָּה, בֵּין בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, בֵּין בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, בֵּין לְאַחַר הַפְּטוֹר: **נולד בו שער שחר טהור**. אִי בְּצִמָּח לְאַחַר הַנֶּתֶק, אָף עַל פִּי שְׂאִינָן מְבַצְרוֹת. וְאִי בְּמִשְׁאָר, דְּוָקָא בְּמִבְצָרָה, דְּרַחוּק מִקְּמַת הָרֵאשׁ מְקוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת כְּדָאֲמַרְוּ: **אף על פי שהלך לו שער שחר טהור**. דְּכִינּוֹן דְּנִטְהַר הַצֹּהַב, תּוֹ לֹא מְטֵמָא אָף עַל פִּי שְׁנִשְׁר הַשָּׁחַר. אֲבָל אִם הִחְלִיטוּ בְּפִשְׁיוֹן, וּבָא הַשָּׁחַר וְטַהַר הַפִּשְׁיוֹן וְאַחֲרֵי כֵן הִלְךְ הַשָּׁחַר, חוּזַר הַפִּשְׁיוֹן וּמְטֵמָא. אוֹ שִׁפְשָׁה וְכִנְס וְחִזַּר וּפְשָׁה, לֹא אֲמַרִינָן כִּינּוֹן דְּנִטְהַר הַנֶּתֶק לֹא מְטֵמָא: **כל נתק שטהר שעה אחת**. בֵּין שֶׁהִחְלִיטוּ בְּפִשְׁיוֹן וְכִנְס, אוֹ שִׁבָּא שְׁעַר שָׁחַר וְטַהַרוּ, בֵּין הִחְלִיטוּ בְּשְׁעַר צֹהַב וּבָא שְׁעַר שָׁחַר וְטַהַרוּ וְאַחֲרֵי כֵן הִלְךְ הַשָּׁחַר, אוֹ מֵה שִׁכְנַס חִזַּר וְנִתֵּק, שׁוֹב אֵין לְנִתֵּק זֶה טְמֵאָה לְעוֹלָם, אָף עַל גַּב דְּקִימוּ סִימְנֵי טְמֵאָה שְׁלוֹ כְּגוֹן שְׁעַר צֹהַב וּפִשְׁיוֹן. וְלֹא מִבְּעֵינָא בְּהִנֵּי דְכָבֵר טַהַרוּ בְּשְׁעַר שָׁחַר, אֶלְא אֶפְלוּ פְּשָׁה אַחַר שְׁהִלְךְ הַשָּׁחַר אוֹ נוֹלַד בּוֹ שְׁעַר צֹהַב אַחַר, כִּינּוֹן דְּטַהַר הַנֶּתֶק כְּבָר שׁוֹב אֵין לוֹ טְמֵאָה [טז]: **רבי שמעון אומר כל שער צהב שטהר שעה אחת**. כְּגוֹן הָאִי דִּהְוָה קָאִי בְּשַׁעָה שִׁבָּא הַשָּׁחַר, אֵין לוֹ טְמֵאָה לְעוֹלָם. אֲבָל אִם אַחַר שְׁהִלְךְ הַשָּׁחַר נוֹלַד בְּנִתֵּק שְׁעַר צֹהַב אַחַר אוֹ פְּשָׁה אַחֲרֵי כֵן, טָמֵא [יז], דְּכָל נִתֵּק שְׁטַהַר לֹא אֲמַרִינָן. וְהִלְכָה כְּתַנָּא קַמָּא:

ט **משנה** **י** **פרק**

ונתק כל ראשו. שְׁפָרַח הַנֶּתֶק בְּכָל הָרֵאשׁ. בֵּין שֶׁהִחְלַט בְּשְׁעַר צֹהַב בֵּין שֶׁהִחְלַט בְּפִשְׁיוֹן טַהוֹר. דְּבִכְלָהוּ פְּרִיחָה מְטַהֶרֶת. וּמִנִּין שֶׁהִפְרִיחָה מְטַהֶרֶת בְּרֵאשׁ, דְּכָתִיב (ויקרא יג) וְאִישׁ כִּי יִמְרַט רֵאשׁוֹ קָרַח הוּא טַהוֹר הוּא [יח]. בְּזָקוֹן מִנִּין, תִּלְמוּד לֹאֲמַר וְאִישׁ, לְרֵבּוֹת אֶת הַזָּקוֹן [יט]. וְהָבֵא כְּלוּ נִתֵּק בִּתְחִלָּה [כ] אֵינּוּ טַהוֹר, כְּשֵׁם שֶׁהָבֵא כְּלוּ לָבוֹן בִּתְחִלָּה אֵינּוּ טַהוֹר בְּבִהְרָת: **אין מעכבין זה את זה**. אִם הָיָה בְּרֵאשׁ נִתֵּק כְּגָרִיס וְאַחַר כֶּף נִתֵּק כָּל הָרֵאשׁ, אָף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִתֵּק הַזָּקוֹן, טַהוֹר. וְכֵן כְּשִׁפְרַח בְּזָקוֹן וְלֹא פָּרַח בְּרֵאשׁ, טַהוֹר, דְּאֵין מְעַכְבִּין זֶה עַל זֶה: **ודין הוא**. שְׁיֵהוּ מְעַכְבִּין: **שיש דבר אחר מפסיק ביניהן**. שְׁשְׁעַר הָרֵאשׁ וְהַזָּקוֹן דְּאֵין מְטַמְּאִין בְּבִהְרָת, מְפָסִיקִין בֵּין עוֹר הַפָּנִים לְשָׂאֵר הַגּוּף. וְעוֹר הַפָּנִים וְשָׂאֵר הַגּוּף מְעַכְבִּין זֶה עַל זֶה, דְּכָל שְׂרָאוּי לְטָמֵא בְּנִגְעַת הַבִּהְרָת מְעַכֵּב פְּרִיחַת הַבִּהְרָת: **אין מצטרפין זה עם זה**. בְּמְקוֹם שֶׁהָרֵאשׁ וְהַזָּקוֹן מִתְחַבְּרִים זֶה עִם זֶה, אִם נוֹלַד חֲצִי גָרִיס בְּזֶה וְחֲצִי גָרִיס בְּזֶה, אֵין מְצַטְרָפִין: **ואין פושין מזה לזה**. דְּאִם יֵשׁ נִתֵּק כְּגָרִיס בְּרֵאשׁ סָמוּךְ לַזָּקוֹן, וְלִסּוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן אוֹ לְסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי אוֹ לְאַחַר הַפְּטוֹר פְּשָׁה בְּזָקוֹן, לֹא חֲשִׁיב פִּשְׁיוֹן: **מן הפרק של לחי**. הַעֲלִיּוֹן. מוֹתֵחַ חוּט מֵאֲזוֹן לְאֲזוֹן, כָּל שְׁמֹן חוּט וְלִמְעָלָה זֶהוּ הָרֵאשׁ, וְכָל שְׁמֹן חוּט וְלִמְטָה זֶה הַזָּקוֹן: **פקה של גרגרת**. רֵאשׁ הַשְּׁפוּי כּוֹבֵעַ, וְהַבְּשָׂר הַמְּקִיף בְּשְׁפוּי כּוֹבֵעַ

פרק י - משנה י

הקרחת והגבחת. שתייהן בראש **[כג]**, אלא שמשפוע קדקד ולאחוריו קרוי קרחת, משפוע קדקד כלפי פניו קרוי גבחת, כדתנן בסמוך. ואינם כנתקים, שהנתק חוזר ומגדל שער, והקרחת והגבחת אינן חוזרין ומגדלין שער: **מטמאות בשני שבועות.** דכתיב (ויקרא יג) כמראה צרעת עור בשר, מה עור בשר בשני שבועות, אף כאן בשני שבועות: **ובמחיה ובפשיון.** דכתיב (שם) צרעת פרחת היא בקרחתו. צרעת, מלמד שמתמאה במחיה. פורחת, מלמד שמתמאה בפשיון. היא, מלמד שאינה מתמאה בשער לבן **[כד]**: **נשם.** סם שהאוכלו אינו מגדל שער, והסד בו אינו מגדל שער: **מכה שאינה ראויה לגדל שער.** כגון מכה גדולה שהבשר נעשה צלקת: **פקה של צואר.** היא חליא הראשונה של צואר: **ואין פושות מזו לזו.** מקרחת לגבחת ומגבחת לקרחת: **אם יש שער.** מפסיק ביניהן בין קרחת לגבחת. ואין הלכה כרבי יהודה:

פרק יא

פרק יא - משנה א

כל הבגדים. לאתווי בגדים של עבדים ונשים וקטנים, ואפלו של גר תושב **[א]**. ובלבד שהן מצמר ופשתים, כדכתיב (ויקרא יג) בבגד צמר או בבגד פשתים, בגדים של צמר ופשתים אין, בגדים של מידי אחרין לא: **יראו בתחלה.** אפלו בנגע שהיה בהם קדם שבאו לידי ישראל **[ב]**. דהאי בגד הזה חזי לנגעים, אלא שרשותו של נכרי היתה מעכבת, הלכך ימים **[ג]** שהיה בהן הנגע בעודו ברשות הנכרי אינן עולים לו מן המנין, ומשבא לרשות ישראל יראה בתחלה: **ועורות היס אינן מטמאין.** דכתיב (ויקרא יג) לפשתים ולצמר או בעור, מה צמר ופשתים מין הגדל בארץ, אף עור ממין

הגדל בארץ [ד]: חבר להן. לעורות של דגים הגדלים מן הים: מן הגדל
בארץ אפלו חוט אפלו משיחה. ובלבד שיחברנו לו כדרך חבורו, בשתי
תכיפות או יותר:

פרק יא - משנה ב

שטרפון. שערבן ועשה מהן בגד: אם רב מן הגמלים וכו'. שהצמר של
רחלים מתבטל ברב: מחצה למחצה. שצמר גמלים כצמר רחלים בשוה:
וכן הפשתו והקנבוס שטרפון זה בזה. ועשה מהן בגד, דינו כדין צמר
גמלים וצמר רחלים שטרפון:

פרק יא - משנה ג

הצבועים. אפלו בידי שמים: הבתים בין צבועים. אפלו בידי אדם:
העורות פבתים. ואפלו צבועים בידי אדם מטמאין בנגעים. והלכה
שהבגדים אין מטמאין צבועים, ואפלו בידי שמים, דכתיב [שם] בבגד צמר
או בבגד פשתים, מה פשתים כבריתו [ט], אף צמר כבריתו. וכתיב
לפשתים ולצמר, מה פשתים לבן [י], אף צמר לבן. ועורות הצבועים בידי
אדם אין מטמאין בנגעים. אבל בידי שמים מטמאין בנגעים, כדברי רבי
שמעון:

פרק יא - משנה ד

ששתיו צבוע. השתי שלו צבוע. ואין צבוע מטמא: וערבן לבן. ואי אזלינן
בתר הערב הוא לבן ומטמא: הכל הולך אחר הנראה. בסתם בגדים הערב
נראה, בכרים וכסתות השתי נראה. והכל לפי האמנות: ירקרק. ירק
שפירקים: אדמדם. אדם שבאדמים. כלומר, שמראה הירקות
והאדמימות בהם חזק מאד. ירקרק, ככנף הטוס וכהוצין של דקל.
אדמדם, כזהורית יפה שבדים: היה ירקרק. כגריס, ולבסוף שבווע פשה

אָדמָדָם אַצֵּל יִרְקָרֵק **[יב]** : נִשְׁתַּנָּה וּפְשָׁה. כְּגוֹן שֶׁהִיָּה בִּתְחִלָּה יִרְקָרֵק כְּגַרִיס, וְלִבְסוּף שְׁבוּעַ פְּשָׁה וְנַעֲשֶׂה גְדוֹל כְּסַלֵּעַ, וּבֵין הָאוֹם וּבֵין הַפְּשִׁיּוֹן שְׁלוֹ אָדמָדָם : נִשְׁתַּנָּה וְלֹא פְשָׁה. בִּתְחִלָּה כְּגַרִיס שֶׁל יִרְקָרֵק, וְלִבְסוּף כְּגַרִיס שֶׁל אָדמָדָם : כָּאֵלוֹ לֹא נִשְׁתַּנָּה. וְאוֹתוֹ שֶׁפְּשָׁה טְעוֹן שְׂרָפָה, וְאוֹתוֹ שֶׁלֹּא פְשָׁה מִסְגִּירוֹ **[יג]** שְׁבוּעַ שְׁנֵי : יִרְאֶה [בִּתְחִלָּה]. דְּחָשִׁיב לְנִשְׁתַּנָּה כְּנֻגַע אַחֵר. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה :

פרק יא - משנה ה

הַעוֹמֵד. בְּעֵינֵינוּ בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, שֶׁלֹּא פְשָׁה וְלֹא כָּהָה מֵרְאִיתוֹ : יִכְבֵּס. מְקוֹם הַנֶּגַע **[יד]** וְיִסְגִּיר : הַעוֹמֵד בְּשְׁנֵי. בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנֵי לֹא כָּהָה וְלֹא פְשָׁה : הַפּוֹשֶׂה בְּזָה וּבְזָה. בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן אוֹ בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנֵי : הַכָּהָה בִּתְחִלָּה. כְּשֶׁהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן וְרָאָהוּ וְקִדְּם שֶׁהִסְגִּיר כָּהָה : יִכְבֵּס וְיִסְגִּיר. כָּאֵלוֹ כָּהָה בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן : הַכָּהָה. שֶׁהִיָּה מִתְחִלָּה חֲזָק הַיִּרְקוֹת אוֹ הָאֲדַמִּימוֹת, וְנַעֲשֶׂה יָרֵק בֵּינוֹנִי אוֹ אָדָם בֵּינוֹנִי **[טו]** : אֵינִו זְקוּק לוֹ. אִין זְקוּק לְהִסְגִּירוֹ, וְטָהוֹר. וְהִלְכָה כְּחֻמֵּי : הַכָּהָה בְּרֵאשׁוֹן יִכְבֵּס וְיִסְגִּיר. כָּאֵלוֹ לֹא כָּהָה : הַכָּהָה בְּשְׁנֵי. דְּבִסוּף שְׁבוּעַ שְׁנֵי מֵצֵאוֹ **[טז]** שְׁכָּהָה : קוֹרְעוֹ וְשׁוֹרֵף מֵה שְׁקָרַע, וְצָרִיךְ מְטָלִית. לְשׁוֹן טְלָאי, חֲתִיכַת בְּגַד בְּמְקוֹם הַקָּרַע, דְּכֻתִּיב וְאִם תִּרְאֶה עוֹד, וְאִין עוֹד אֶלָּא מְקוֹמוֹ, מְלַמֵּד שֶׁהוּא טוֹלָה עָלָיו מְטָלִית : רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר כּו'. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי נַחֲמִיָּה :

פרק יא - משנה ו

חִזֵּר נִגַע לְבָגֵד. בְּמְקוֹם אַחֵר מִן הַבְּגָד, וְלֹא בְּמְטָלִית שֶׁנִּתֵּן עַל מְקוֹם הַקָּרִיעָה : מֵצִיל אֶת הַמְטָלִית. כְּשֶׁשׁוֹרֵף אֶת הַבְּגָד כּלּוֹ. כְּדְכֻתִּיב וְאִם תִּרְאֶה עוֹד בְּבָגֵד וְגו' וְשׁוֹרֵף אֶת הַבְּגָד. מֵצִיל אֶת הַמְטָלִית, אוֹתוֹ טְלָאי שֶׁנִּתֵּן עַל מְקוֹם הַקָּרִיעָה מֵצִילוֹ, וְאֵינִו שׁוֹרְפוֹ עִם הַבְּגָד : חִזֵּר לְמְטָלִית. לְאוֹתוֹ טְלָאי שֶׁחָבַר בּוֹ : שׁוֹרֵף אֶת הַבְּגָד. כָּאֵלוֹ חִזֵּר בְּבָגֵד עֲצָמוֹ. אֲבָל הַמְטָלִית אֵינִו טְעוֹן שְׂרָפָה, אֶלָּא אִם הוּא שְׁלֵשׁ עַל שְׁלֵשׁ, מִסְגִּירוֹ. וְאִם עָמַד בְּעֵינָיו שְׁבוּעוֹת שְׁנַיִם אוֹ פְשָׁה בְּשְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, שׁוֹרֵף **[יז]**. וְאִם פָּחוֹת מִשְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ, אֵינִו מִטְמֵא בְּנֻגַעִים : הַטּוֹלָה מִן הַמְסָגֵר. שֶׁעֲשֶׂה טְלָאי מִחֲתִיכַת בְּגַד מְסָגֵר עַל בְּגַד טָהוֹר. וּמְסָגֵר קָרִי לְבָגֵד שֶׁעָמַד בְּעֵינָיו בְּשְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן, וּבְשְׁבוּעַ שְׁנֵי כָּהָה, דְּקוֹרַע מִמֶּנּוּ הַנֶּגַע וְשׁוֹרֵף מֵה שְׁקָרַע, וְשָׂאֵר הַבְּגָד קָרוֹי מְסָגֵר : חִזֵּר הַנֶּגַע לְבָגֵד. הַמְסָגֵר. שֶׁנִּטְלָה מִמֶּנּוּ חֲתִיכָה זוֹ שֶׁהִיא עֲתָה טְלָאי לְבָגֵד טָהוֹר,

אף על פי שהבגד המסגור טעון שרפה כדכתיב ואם תראה עוד בבגד וגו':
מציל את המטלית. הינו הטלאי הזה שנטל ממנו ומחבר בבגד טהור,
מצילו ואינו שורפו **יט** עם הבגד המסגור: **חזר.** הנגע: **למטלית.** לחתיכה
זו שנטלה מן המסגור: **ישרף.** המסגור בכל מקום שהוא, כאלו היתה
חתיכה זו מחברת בו. וחתיכה תשמש הבגד השני שהיא מחברת בו:
בסימנים. שמסגיר עם הבגד השני. דדינו של שני כאלו הנגע בו, בין לענין
הסגור בין לענין שרפה וכבוס וכל דבר. ולאחר ששמשה הבגד השני, אפלו
הלך הנגע לגמרי מן החתיכה, טעון שרפה, שהרי משחזר בו הנגע מתחלתו
כבר הזקק לשרפה:

פרק יא - משנה ז

קיטא. מלבוש שרגילים ללבש בימות החמה. תרגום קיץ, קיטא. ולי
נראה שהוא לשון רומיי שקורים למלבוש של אשה קוטיי"א: **שיש לה**
פספסין. מנמרת בצבעים הרבה, לבן וירק ושחר ודומיהן. פספסין לשון
פס יד, שפסת יד מבגד לבן ופסת יד מבגד של צבע: **ולבנים פושים מזה**
לזה. מלבן ללבן. ואף על פי שהצבוע מפסיק, חשוב פשיון. דפשיון רחוק
מטמא בכגריס: **והרי הוא פספס יחידי.** כלומר, אם לא היה בו אלא
פספס אחד לבן **כ**, וכל שאר הפספסין צבועין, מי בעי הסגר, או לא,
משום דאין לו להיכן יפשה: **אמר להן לא שמעתי.** כלומר, קבלתי מרבתי
דטעון הסגר, ולא פרשו לי הטעם למה: **אלמד בו.** כלומר, תרשני לומר
לפניך טעם לדבר: **אם לפרש דברי חכמים הן.** שלא תסתור מה שקבלתי:
שמא יעמד שני שבועות. שאף על פי שאין לו במה יפשה יכול לבא לידי
טמאה, אם יעמד בעיניו שני שבועות: **הפשיון הסמוך.** כשפוש סמוך
לאום: **הרחוק.** שהאום בראש אחד של בגד והפשיון בראשו השני **כא**:
החוזר. כגון שפכה בשני דקורעו ושורף מה שקרע, וכתיב ואם תראה עוד
בבגד ושרף וגו'. וזהו החוזר, ושעורו בכגריס:

פרק יא - משנה ח

השתי והערב. של צמר, שנכר בין שתי לערב, שהשתי דק והערב עב מאד:
השתי משישלק. דכתיב בבגד צמר או בבגד פשתים או בשתי או בערב,
מה בגד שנגמרה מלאכתו, אף שתי וערב משתגמר מלאכתו. ותנא קמא
סבר, או בשתי, הפסיק הענין: **משישלק.** במים רותחים. ויש ספרים

שְׁגוּרָסִים מְשִׁישָׁלָה, כְּלוּמַר מְשִׁיחֵיּו שׁוֹלִין וּמְסִירִים אוֹתוֹ מִן הַיּוֹרָה שְׁשׁוֹלְקִים אוֹתוֹ בְּה לְלַבֵּן: **הַאֲוִיִּן שֶׁל פְּשֵׁתָן**. אֲגָדוֹת מְטוֹה שֶׁל פְּשֵׁתָן. וּלְפִי שְׁפַפְשֵׁתָן אֵין נֶכֶר בֵּין שְׁתֵּי לְעֶרֶב כְּמוֹ בְּצֹמֶר, מְשׁוּם הֵכִי לֹא מְפַלֵּיג בְּהוּ בֵּין שְׁתֵּי לְעֶרֶב: **מְשִׁית־לַבָּנוּ**. שְׁנוֹתֵנִים אוֹתָן בְּתַנּוּר שְׁיִתְחַמְמוּ בְּהַבֵּל הַתַּנּוּר וַיִּתְלַבְּנוּ שָׁם: **פְּקַעַת**. עֵץ שֶׁהַנְּשִׁים מְסַבְּבוֹת הַמְטוֹה מִן הַכּוֹשׁ לְתוֹכוֹ: **כְּדִי לְאַרְגּ מִמֶּנָּה שְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ**. שְׁיֵהָא בְּה שְׁעוֹר לַעֲשׂוֹת כָּל הַבְּגָד שֶׁל שְׁלֹשׁ אֲצָבָעוֹת עַל שְׁלֹשׁ אֲצָבָעוֹת מִמֶּנָּה, גַּם הַשְּׁתֵּי גַם הָעֶרֶב, כְּדֹקְתָנִי וְאֶפְלוּ כְּלָה שְׁתֵּי וְאֶפְלוּ כְּלָה עֶרֶב: **הֵיִתָּה פְּסִיקוֹת**. שְׁהִיּו חַחוּטִים שְׁפַפְקַעַת מְפַסְקִין, לֹא הוּי חַבוּר. אֲבָל אִם הִיּו קְשׁוּרִים הוּי חַבוּר: **אֶפְלוּ פְּסִיקָה אַחַת**. שְׁאִין בְּכָל הַפְּקַעַת אֶלָּא פְּסִיקָה אַחַת וּקְשָׁרָה, לֹא הוּי חַבוּר. וְאִין הַלְכָה כְּרַבֵּי יְהוּדָה:

פרק יא - משנה ט

הַמַּעֲלָה מִן הַפְּקַעַת לַחֲבֵרְתָּהּ. פְּעָמִים שֶׁהַנְּשִׁים עוֹשׂוֹת פְּקַעַת בֵּת אִמָּה אוֹ בֵּת שְׁתֵּי אִמּוֹת וּמְגַלְגְּלוֹת וּמְסַבְּבוֹת מִזּוֹ לְזוֹ לַעֲשׂוֹת פְּקַעַת גְּדוּלָּה, וְאִם עַד שֶׁלֹּא תַעֲלֶה אֶת כְּלָה נִרְאָה נֹגַע בְּאַחַת מֵהֶן וְחוּט מִחֲבָרָן, הוּי הַשְּׁנִי טְהוֹר: **סְלִיל**. עֵץ חָלוּל כְּמִין קִנְהָ שֶׁמִּחֲבָרִים עָלָיו הַמְטוֹה: **כְּבֹד הָעֲלִיּוֹנָה**. שְׁנֵי עֲצִים עֲגָלִים שֶׁהָאוּרְגִין כּוֹרְכִים בְּהֶן הַשְּׁתֵּי שֶׁלְּהֶן וְגוֹלְלִין, וְנִרְאָה נֹגַע בְּכְבֹּד הָאֶחָד, הַשְּׁנִי טְהוֹר. דְּלֹא הוּי חַבוּר: **וְכֹן שְׁנֵי דְפֵי חֲלוּק**. נְמִי אֵינֶן חַבוּר. וְלֹא כְּעִין חֲלוּקִים שֶׁלָּנוּ שֶׁמִּחֲתָכִים וּמִחֲבָרִין בּוֹ בְּתֵי הַזְּרוּעַ וּשְׁאָר חֲתִיכוֹת בְּתַפְיָרָה שֶׁל חַבוּר גְּמוּר, דִּהְהוּא וְדֹאֵי חֲשִׁיב חַבוּר כְּאֶלוּ הוּא בְּגָד אֶחָד, אֶלָּא מִיָּרִי דְלֹא מִחֲבַר כְּלִי הַאי: **בְּנַפֵּשׁ הַמְּסַכָּת**. חוּט הָעֶרֶב שֶׁנִּכְנַס לְתוֹךְ הַשְּׁתֵּי כְּנַפֵּשׁ לְתוֹךְ הַגּוּף, וְעַד שְׁיִתְיַשְּׁבוּ עַל מְכוּנָם אֲצֶל הָאוּרֹג הוּי כְּשֵׁתֵי לְהַצְטָרֵף עִמּוֹ לְנֹגַע כְּגָרִיס [כד]. אִי נְמִי, בְּתַחֲלָה כְּשָׁאוּרֹג בּוֹ שְׁנֵי בְּתֵי נִירִים קָדָם שְׁיִאָרְגּ בּוֹ שְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ [כה]: **וּבְשֵׁתֵי הָעוֹמֵד**. הֵם חוּטֵי הַשְּׁתֵּי שֶׁבֵּין כְּבֹד הָעֲלִיּוֹן לְתַחֲתוֹן, שְׁעוֹמְדִים שָׁם יֵאָרְגּ וּלְהַסֵּךְ בְּהֶן חוּטֵי הָעֶרֶב. וְקֹא מְשֻׁמַּע לָן דְּלֹא תִימָא כָּל חוּט וְחוּט עוֹמֵד בְּפָנֵי עֲצָמוּ וְאִין בּוֹ רַחֲב כְּגָרִיס, אֶלָּא כְּלָם חַבוּר זֶה לְזֶה, וְאִם נִרְאָה (נְמִי) נֹגַע בְּצַד זֶה, טְמֵא בְּצַד אַחֵר: **אִם הִיָּה רְצוּף**. שֶׁהַחוּטִים רְצוּפִים זֶה אֲצֶל זֶה כְּעִין רְצֻפָּה, שְׁאוּרְגִין זֶה אֲצֶל זֶה, שְׁכֹן דְרָךְ הָאוּרְגִים לִישְׁבֹן לְהִיּוֹת אֲרִיגְתָם מְכוּנָת, אִז חֲשִׁיבָא חַבוּר. וְאִי לֹאוּ הֵכִי, חֲזִינֵן כָּל חוּט כְּאֶלוּ עוֹמֵד בְּפָנֵי עֲצָמוּ וְלֹא הוּי חַבוּר. וְאִין הַלְכָה כְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן:

נראה הנגע בשתי העומד האריג טהור. כשאין עתיד לארג יותר: השתי העומד טהור. הינו מה שאין עתיד לקצץ מן השתי עם הארוג: הנימין. חוטיין שבראש הסדין ובסופו: מציל את האמריות. שפת הבגד, שאינו שורף אותו, דכתיב ושרף את הבגד בצמר או בפשתים, שאין תלמוד לומר בצמר או בפשתים [כו], אלא ללמדך שאין שורף האמריות עמהן: ואפלו הן ארגמן. דלא תימא דאין מציל אלא כשהאמריות של מין אחר שאינו מטמא בנגעים כגון של משי ושל זהב, קמשמע לו ואפלו הן ארגמן שהוא צמר צבוע [כז] מציל:

כל הראוי לטמא טמא מת. בצמר ופשתים או בעור: אף על פי שאינו מטמא מדרס. כגון בגד שלש על שלש, דאינו מטמא מדרס עד שיהא בו שלשה טפחים על שלשה טפחים, ומטמא במת. וכל שכן שכל המטמאין מדרס מטמאין בנגעים, ובלבד בלבנים שאינם צבועים: קלע של ספינה וילון וכו'. כל הני דחשיב, מטמאין במת ואין מטמאים מדרס: שביס. לשון השביסים [כט] והשהרנים הפתוב בישעיה (פרק ג): וגלגלון. אבנט שחוגרים בו: סגוס. בגד עב מאד והוא כאדרת שער: באריג ובמוכין. בגוף האדרת ובשערות הבולטים ממנה. והלכה כרבי אליעזר בן יעקב: החמת והתורמל. כלים של עור, וקושרים אותן ונכפל העור במקום הקשר, ואין הנגע שבכפלו נראה אלא אם כן מתפשט העור. ולהכי קתני נראה כדרך, כלומר שאין פושטו, אלא רואהו כך כמות שהוא. חמת, נוד של עור. תורמל, כמין פיס גדול של עור שהרועה מניח חפציו בתוכו: מתוכו לאחוריו. אם מתחלה נראה נגע בתוכו והסגירו, ובסוף שבוע נראה נגע באחוריו מבחוץ, חשיב פשיון. ובתוספתא משמע דדוקא בעורות אמרינן הכי, ולא בבגדים:

בגד המסגר. שהיה בו נגע וצבעו [ל] ואין הנגע נכר בו: כלן טהורים. דאית הודאי הוא מטמא, ואינו מטמא את הספק [לא]: ועשאו מוכין. קרעים

קִטְנִים פְּחוּתִים מְשַׁלֵּשׁ עַל שְׁלֹשׁ, אֶלֶּא שְׁלֹא הַבְּדִלוּ לַגְּמָרִי: כָּלֵן טְמֵאִין.
דְּכִינֵן שְׁנַזְקֵק לְטְמֵאָה אִין הַסְּפֵק מְטַהְרֵוּ: טְמֵא וְאַסוּר בְּהִנְאָתוֹ. דְּהֵא
שְׂרַפָּה בְּעֵי {לב}:

פרק יב

פרק יב - משנה א

כָּל הַבָּתִּים. וְדוֹקָא בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, דְּבַבִּית אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם כְּתִיב (ויקרא יד):
חוּץ מְשַׁל נְכָרִים. אִם קִנּוּ בֵּית בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. דְּהֵכִי מְשַׁמַּע, אֲחֻזְתְּכֶם
מִטְמֵאָה בְּנִגְעִים, וְאִין אֲחֻזְתְּ הַנְּכָרִים מִטְמֵאָה בְּנִגְעִים. וְכִשְׁם שְׂאִין
אֲחֻזְתְּ מִטְמֵאָה בְּנִגְעִים, כְּדָ בְּגִדֵיהֶם וְגוֹפִם {ב} אִין מִטְמֵאִים בְּנִגְעִים:
יִרְאוּ בַתְּחִלָּה. וְהֵימָּם שְׁהִיָּה בְּהֶם הַנֶּגַע כָּל זְמַן שְׁהִיּוּ בִּיד נְכָרִים, אִינִם
עוֹלִים לְהֵן מִן הַחֲשֻׁבוֹן: **בֵּית עֵגֶל.** שְׂאִין בּוֹ זְוִיּוֹת: **טְרִיגוֹן.** שְׂישׁ לוֹ שְׁלֹשׁ
זְוִיּוֹת. שְׁלֹשׁ בְּלִשׁוֹן רוֹמִי טְרִי. וְהוּא הַדִּין בְּיַת שְׂישׁ לוֹ שְׁתֵּי זְוִיּוֹת אוֹ חֲמִשׁ
{ג} אִינוּ מִטְמֵא בְּנִגְעִים. דְּגַבֵּי נִגְעִים כְּתִיב קִירַת קִירַת {ד} שְׁתֵּי פְעָמִים,
וּמַעוּט קִירוֹת שְׁנַיִם, הָרִי אֶרְבַּעָה: **וּבְאַסְקָרִיא.** הוּא תֵּרֵן הַסְּפִינָה. וְיֵשׁ
סְפָרִים שְׁגוֹרְסִים אֶכְסֻדְיָא, וְהוּן קוֹרוֹת שְׁקוֹשְׁרִים בְּיַחַד וּמּוֹלִיכִין אוֹתָן
בְּנִהְרוֹת וּבֵיִם. וּבְלִשׁוֹן מְקָרָא קְרוּיִין רְפְסוּדוֹת: **עַל אֶרְבַּע קוֹרוֹת.** כְּמוֹ אוֹ
עַל אֶרְבַּע קוֹרוֹת. שְׁהִיָּה הַבֵּית בְּנוּי עַל גַּבֵּי הַקּוֹרוֹת {ה}: **אִינֵן מִטְמֵאִין**
בְּנִגְעִים. דְּכְתִיב בְּבֵית אֶרֶץ, עַד שְׁהִיָּה הַבֵּית מְחַבֵּר בְּאַרְץ: **אֶפְלוּ עַל**
אֶרְבַּעָה עֲמוּדִים. שְׁהַעֲמוּדִים מְחַבְּרִים בְּאַרְץ וְהוּן נְחֻשְׁבִים אֶרְבַּע זְוִיּוֹת
לְבֵית וְהֵגַג עֲלֵיהוֹן, מִטְמֵא בְּנִגְעִים אֶף עַל פִּי שְׁהוּא פְתוּחַ מִכָּל צַדְדֵיּוֹ {ו}:

פרק יב - משנה ב

בֵּית שְׂאֵחַד מְצַדְדֵיּוֹ. אֶחָד מֵאֶרְבַּעָה כְּתִלּוֹ מְחַפֵּה בְּשִׁישׁ מִרְמַר"א: **בְּסַלַע.**
צֹר שְׁהוּא שָׁם מְשַׁשֵּׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית: **בְּלַבְנִים.** עֲשׂוּיִים בְּכַבְשָׁן: **בְּעֶפֶר.**
שְׁהַכְּתֵל עֲשׂוּי מְגוּשֵׁי עֶפֶר: **טְהוּר.** דְּבַעֲיֵנָן שְׁהִיּוּ אֶרְבַּעָה קִירוֹת הַבֵּית

ראויין לטמא בנגעים, ואם אחד מן הקירות עשוי בדבר שאין ראוי לטמא, כגון כל הני דאמרינן, הבית טהור: **בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר**. כל שלשתן, אלא אחד מהן היה בו, ונראה הנגע באותו האחד, טהור. דבעינן שיהא ראוי לטמא קדם ראית הנגע: **עד שיהיו בו אבנים ועצים ועפר**. דכתיב (ויקרא יד) את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית [ט]:

פרק יב - משנה ג

עד שיראה כשני גריסין. דכתיב (שם) וראה את הנגע והנה הנגע, מלמד שאין נגעי בתים מטמאין, עד שיראו כשני גריסין: **או על אבן אחת**. והינו טעמא דאמר רבי ישמעאל ארבע אבנים לארבעה כתלי הבית, לכל כתל אבן אחת. ולרבי עקיבא דאמר עד שיראו כשני גריסים על שתי אבנים לא על אבן אחת, אין פחות משמנה אבנים, לכל כתל שתי אבנים: **רבי אלעזר ברבי שמעון אומר כו'**. טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון [בסנהדרין דף עא] דכתיב קיר וכתיב קירות, איזהו קיר שהוא כקירות, הוי אומר זה קרון זוית, ובכל קיר בעינן שעור נגע, דהינו כגריס הקלקי מרבע בכל אחד ואחד [י]. והלכה כרבי עקיבא:

פרק יב - משנה ד

עצים. כדאמרינן שאין הבית מטמא עד שיהיו בו עצים, כמה יהיו בכל כתל וכתל, כדי לתן תחת השקוף. כד צריד לכל קיר וקיר: **שקוף**. מקום שהדלת שוקף עליו, ורגילין לתן עץ תחתיו: **סנדל לאחורי השקוף**. רגילים להניח עץ לאחורי השקוף להגן, ונקרא סנדל, כמו שהסנדל מגן על הרגל. שקוף, נקרא בין של פתח בין של חלון: **פצים**. לשון סדק וקרע. כמו (תהלים ט) הרעשתה ארץ פצמתה: **קירות האבוס**. של בהמה: **וקירות המחצה**. של (מצרות) גנות ופרדסים: **אין מטמאין בנגעים**. דכתיב בקירת הבית, ולא בקירות האבוס ולא בקירות המחצה: **ירושלים וחוצה לארץ אינו מטמאין בנגעים**. דכתיב (ויקרא יד) בבית ארץ אחזתכם, וחוצה לארץ אינה אחזתכם, וירושלים נמי לא נתחלקה לשבטים [יב]:

פרק יב - משנה ה

לא יגזר. לא יפסק הדין לומר שהוא נגע ודאי, מדכתיב כנגע נראה לי בבית, ולא כתיב נגע: **אפלו חבילי עצים.** שאין בכלל טמאה, צריך לפנות. והא דכתיב ולא יטמא כל אשר בבית, דמשמע דאטמאה קפיד רחמנא, סבירא ליה לרבי יהודה דמלתא באנפי נפשה היא, לאשמועין דכלים דהוו מעקרא נמי מטמו אי שביק להו [יד]. ואין הלכה כרבי יהודה: **עסק זה לפנוי.** בתמיה, וכי להעסיקו לפנות את הבית הצריך הכתוב, שאתה מזיקו לפנות דברים שאין מקבלים טמאה, על כרחך לא בא הכתוב לדרש אלא כמו שדורש רבי מאיר שהתורה חסה על ממונן של ישראל: **פלו.** לשון פכים קטנים: **תפיו.** מקום שאופה ומבשל בו קדרתו, כגון תנור וכירים של חרס המטלטלין. ויש ספרים שגורסים טפיו בטייית, והוא כלי חרס קטן מאד שאין המשקה יוצא הימנו אלא טיף טיף. וכל אלו אין להם טהרה במקוה: **אם כף על של רשע.** שהנגעים באים על לשון הרע:

פרק יב - משנה ו

אינו הולך לתוך ביתו. דכתיב ויצא הפה מן הבית. יכול ילך לביתו ויסגיר, תלמוד לומר אל פתח הבית, אי אל פתח הבית, יכול יעמד תחת המשקוף ויסגיר, תלמוד לומר ויצא מן הבית, עד שיעקר מכל הבית: **ולא סיד מכל מקום.** דכתיב ועפר אחר יקח, וסיד לא הוי עפר אלא אבן שרפה: **לא אחת תחת שתיים.** אבן גדולה שממלאה מקום השתיים: **מכאן אמרו אוי לרשע ואוי לשכנו.** שאם כתל מפסיק בין שני בתים ונראה נגע בפתל לצד בית זה, בעל הבית האחר צריך להטפל עמו, דכתיב וחלצו את האבנים, לשון רבים. ולזה שהנגע לצד ביתו קורא רשע, שהנגעים באים על לשון הרע כדאמרן: **שניהם קוצעים.** לשון ואת הבית יקצע [כ]: **יקח וטח.** לשון יחיד, למעוטי חברו שאין מטפל עמו בטיחה:

פרק יב - משנה ז

בא בסוף שבוע. אחרי הטוח הבית, חוזר ומסגירו, ואם בסוף שבוע חזר

הנגע, ונתח את הבית: הפשיון הסמוך. שפשה סמוך לנגע: והחזר כשני גריסים. דכתיב ואם ישוב הנגע, כאדם האומר חזר פלוגי למקומו, והנגע שבבתים בתחלה אינו מטמא אלא בשני גריסים, כדאמרן:

יג

פרק

א

משנה

-

יג

פרק

עשרה בתים. הפכה בראשון. בסוף שבוע ראשון פכה, או הלך הנגע לגמרי. הרי שני בתים, דכשנים הן חשובים: קולפו. קולף מקום הנגע בלבד, והבית טהור: הפכה. בסוף שבוע שני, וההולך לגמרי. שנים אחרים, הרי ארבעה: הפושה בשבוע ראשון: חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. ואם חזר, נותח. הרי חמשה: לא חזר טעון צפרים. הרי ששה: עמד. בעינו בשבוע ראשון: ופשה בשני, חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. חזר, נותח. הרי שבעה: לא חזר טעון צפרים. הרי שמונה: עמד. בעינו בשבוע ראשון ובשבוע שני: חולץ וקוצה וטח ונותן לו שבוע. שדין העומד בעינו בשבוע שני כדין הפושה. חזר, נותח. הרי תשעה: לא חזר טעון צפרים. הרי עשרה: אם עד שלא טהרו בצפרים נראה בו נגע. הרי הוא כחוזר, וטעון נתיצה. אבל משטהרו, הוי ליה כנגע חדש ומסגירו:

ב

משנה

-

יג

פרק

האבן שבזוית. שהיא בינו ובין חברו בשתפות [ב]: חולץ את פלו. כדדרשין וחלצו, מלמד ששניהם חולצים: בזמן שהוא נותח. את הבית פלו: נותח שלו. דגבי נתיצה כתיב את אבניו ואת עציו, אבניו שלו ועציו שלו: ראש ופתיו. פרש הערוך, אותה האבן או אותו העץ שתופס מצד מערב נדבך שלו, ולצד מזרח נדבך של חברו, שם אותה האבן או אותו העץ, ראש. ואותם האבנים ועצים שבנדבך זה במערב אחת, ובנדבך זה

פרק יג - משנה ג

נותן את הקורות לעליה. וסומכן בעמודין ואינו נותצן עם הבית, דכתוב את אבניו ואת עציו ואת [כל] עפר הבית, ולא אבנים ועצים ועפר של עליה: נתצין עמו. דדרשינן את אבניו ואת עציו ואת עפר הבית, כל אבנים שנבנו עמו וכל עצים שנבנו עמו וכל עפר שנבנה עמו. וכיון דאין עליה על גביו, הרי כלם נבנו עמו: **מלבנים**. כמין לבנים מרבעות ששוטחים על הגגות [ו]. ויש מפרשים, כעין מזוזות שעושים בחלונות מבחוץ לנוי, ואין מחברים בטיט בחלון: **שריגות**. כמין סבכה שעושים בחלון שמסתכלים משם לרשות הרבים [ז]: **מלבן**. עץ ארז שעל הקיר העשוי להושיב עליו ראשי הקורות שלא ירקבו מלחלוחית החומה: **בכזית**. משום דצרעת אתקש למת, דכתוב (במדבר יב) אל נא תהי כמת: **במשהו**. כאברים של מת, דתנו באהלות, האברים אין להם שעור. ואין הלכה כרבי אלעזר:

פרק יג - משנה ד

בית המסגר מטמא מתוכו. כדכתוב והבא אל הבית [ח] כל ימי הסגיר אתו יטמא עד הערב. והאבנים המנגעים עצמן, אפלו במסגר מטמאין מאחוריהן: **והמחלט מתוכו ומאחוריו**. הנוגע בבית מאחוריו, טמא, דכתוב במחלט, צרעת ממארת בבית טמא הוא, מה תלמוד לומר טמא הוא, הוסיף לו שיהא טמא בין מתוכו בין מאחוריו: **זה וזה מטמאין בביאה**. לטמא כל הנכנס בתוכו:

פרק יג - משנה ה

הבונה מן המסגר בטהור. לאחר שחלץ וקצע וטח ונתן לו שבוע, בתוך ימי הסגרו לקח מאותו בית אבנים ובנאן בבית אחר: **חזר נגע לבית**.

הַמְסָגֵר : חוֹלֵץ אֶת הָאֲבָנִים. שֶׁלְקַח מִמֶּנּוּ וּמִסְלָקוֹן מִן הַטְּהוֹר, וְהוּן טְמֵאִים כְּטֵמְאֵת הַבַּיִת שֶׁנִּטְלָן מִמֶּנּוּ: חֲזוֹר הַנֶּגַע לְאֲבָנִים. שֶׁנִּבְנְהָ בְּטְהוֹר: הַבַּיִת. הַמְסָגֵר יִנְתֵּץ, כְּאֵלוֹ הָיוּ קְבוּעִים בּוֹ. וְהָיִי אֲבָנִים נִמִּי בְּעוֹ נְתִיצָה, אֲלֵא שֶׁמִּמֶּתִּין לָהֶם עַד שֶׁיִּשְׁמְשׁוּ הַבַּיִת הַשֵּׁנִי בְּסִימָנִיו, דְּטַעוֹן הַסָּגֵר, וְדִינוֹ לְכֹל דְּבָר כָּכֵל בַּיִת שֶׁנֶּרְאָה בּוֹ נֶגַע בְּתַחֲלָה:

פרק יג - משנה ו

בַּיִת שֶׁהוּא מְסוּךְ עַל גְּבֵי בַיִת הַמְּנַגֵּעַ. כְּגוֹן שֶׁבַּיִת הַמְּנַגֵּעַ בְּנוִי בְּתוֹךְ בַּיִת אַחֵר. וְכֵן אֵילָן שֶׁבַּיִת הַמְּנַגֵּעַ בְּנוִי תַּחְתָּיו: הַנִּכְנָס לְחִיצוֹן טְהוֹר. דְּהָאִי לְחוּדִיָּה קָאִי וְהָאִי לְחוּדִיָּה קָאִי. וְדָמִי לְבַיִת וְעַלְיָה, דְּאִי קָאִי מִצָּרַע בְּבַיִת, עַלְיָה טְהוֹרָה: וּמָה אִם אֲבָן אַחַת. שֶׁמִּבַּיִת הַמְּנַגֵּעַ, מִטְּמֵאָה כָּל אֲשֶׁר בְּאֵהֶל: הַבַּיִת כָּלוּ. שֶׁהוּא תַּחַת בַּיִת אַחֵר, לֹא כָּל שֶׁכָּן שֶׁיִּטְמָא כָּל מָה שֶׁבְּתוֹךְ הַחִיצוֹן. וְהִלְכָה כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר:

פרק יג - משנה ז

וְהַטְּהוֹר עוֹבֵר טְמֵא. דְּכָתִיב בְּמִצְרָע, מַחוּץ לְמַחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ, מִכָּאֵן שֶׁמוֹשְׁבוֹ טְמֵא. הַלְּכָךְ כְּשֶׁהִטְמָא עוֹמֵד תַּחַת הָאֵילָן, נַעֲשֶׂה מְקוֹם הָאֵילָן מוֹשְׁבוֹ וְהַטְּהוֹר הָעוֹבֵר שֶׁם טְמֵא. אֲבָל כְּשֶׁהִטְמָא עוֹבֵר וְאִינוֹ עוֹמֵד לְפוּשׁ שָׁם, אֵין זֶה קְרוּי מוֹשְׁבוֹ, וְאֵף עַל פִּי שֶׁהַטְּהוֹר יוֹשֵׁב שָׁם, טְהוֹר וְאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה: וְאִם עֹמֵד. הַטְּמֵא, נִטְמָא מְקוֹם הָאֵילָן וְנִטְמָא הַטְּהוֹר הָעוֹבֵר [ז] שָׁם: וְכֵן בְּאֲבָן הַמְּנַגֵּעַת. אִם אָדָם הַנוֹשֵׂאָה עוֹבֵר תַּחַת הָאֵילָן, הַטְּהוֹר הָעוֹמֵד שָׁם לֹא נִטְמָא: וְאִם הַנִּיחָה טְמֵא. וְהוּא הַדִּין אֲפִלּוֹ לֹא הַנִּיחָה, אֲלֵא שֶׁעֹמֵד הַנוֹשֵׂאָה:

פרק יג - משנה ח

טְהוֹר שֶׁהִכְנִיס רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ. דְּבִצִּיר מִרֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ לֹא חֲשִׁיבָא בִּיאָה:

שְׁהַכְנִיס מִמֶּנָּה שְׁלֹשׁ אֲצָבָעוֹת עַל שְׁלֹשׁ אֲצָבָעוֹת. חֲשִׁיבָא כְּאֵלוּ נִכְנְסָה כָּל הַטְּלִית כְּלָה. אֲבָל פְּחוֹת מִכֵּן לֹא, דְּבִצִיר מִשְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ אֵינָה מְקַבְּלַת טְמֵאָה וְלֹא חֲשִׁיבָא: וְטֵמְאָה. כְּגוֹן טְלִית הַמְּנַגַּעַת שְׁהַכְנִיס מִמֶּנָּה כְּזֵית לְבַיִת טְהוֹר: טְמֵאָתוֹ. דְּצָרְעַת אֶתְקַשׁ לִמַּת. וְטְלִית הַמְּנַגַּעַת דְּמִטְמֵאָה בְּבִיָּאָה נִפְקָא לָן מִקְרָא דְכְּתִיב [ויקרא יד] וּלְצָרְעַת הַבְּגָד וּלְבַיִת, מְקִישׁ בְּגָד לְבַיִת, מַה בֵּית מְטֵמָא בְּבִיָּאָה דְּהָא כְּתִיב [שם] וְהִבָּא אֶל הַבַּיִת וְגו', אִף בְּגָד מְטֵמָא בְּבִיָּאָה [יג]. מִנֵּין לְרַבּוֹת אֶת כְּלָן כְּגוֹן שְׁתֵּי וְעָרַב וְעוֹרוֹת [יד], תִּלְמוּד לומר [שם יג] זֵאת תּוֹרַת נֶגַע צָרְעַת בְּגָד הַצֹּמֵר, מְקִישׁ כְּלָן לְבָגָד, מַה בְּגָד מְטֵמָא בְּבִיָּאָה, אִף כְּלָן מְטֵמֵאִין בְּבִיָּאָה [טו]:

פרק יג - משנה ט

וְכִלְיוֹ עַל פְּתָפוֹ. מְקַפְּלִים וּמְנַחִים עַל פְּתָפוֹ דְרָךְ מִשְׂאוֹי: וְטַבְּעוֹתָיו בִּידָיו. מְנַחִים עַל פֶּס יָדוֹ שְׁלֹא כְּדָרְךְ מְלַבּוֹשׁ: הוּא וְהוּן טְמֵאִין מִיָּד. דְּקָרִינָן נְמִי בְּכִלְיִם וְהִבָּא אֶל הַבַּיִת יִטְמָא: הִיָּה לְבוּשׁ בְּכִלְיוֹ. דְּהַשְׁתָּא אֵין כְּלָיו טְמֵאִים אֶלָּא מִחֲמַת דִּידֵיהּ: וְהוּן טְהוֹרִים עַד שִׁישְׁתָּהּ בְּכַדֵּי אֲכִילַת פָּרִס. דְּכְּתִיב וְהֵאֱכַל בַּבַּיִת יִכְבֹּס אֶת בְּגָדָיו וְהִשְׁכַּב בַּבַּיִת יִכְבֹּס אֶת בְּגָדָיו, וְתִנְיָא, אֵין לִי אֶלָּא אוֹכֵל וְשׁוֹכֵב, לֹא אוֹכֵל וְלֹא שׁוֹכֵב מִנֵּין, תִּלְמוּד לומר יִכְבֹּס בְּגָדָיו, רַבָּה. אִם כֵּן לְמַה נֶּאֱמַר אוֹכֵל וְשׁוֹכֵב, לְתַן שְׁעוּר לְבָא אֶל הַבַּיִת שְׂאִין טְעוֹן כְּבוֹס בְּגָדִים עַד שִׁישְׁתָּהּ כְּדֵי שְׁעוּר אֲכִילָה כְּשֶׁהוּא שׁוֹכֵב, כְּלוּמַר כְּשֶׁהוּא מִסֵּב [טז]. וְכַמָּה שְׁעוּר אֲכִילָה, כְּדֵי אֲכִילַת פָּרִס, שְׁהוּא חֲצִי כֶּכֶר שֶׁל עָרוֹב, לְדַבְרֵי רַשִׁי הֵם אֲרַבַּע בֵּיצִים, וּלְדַבְרֵי רַמְבַּ"ם שְׁלֹשׁ בֵּיצִים: מִסֵּב וְאוֹכֵל בְּלִפְתָּן. שְׁשְׁעוּרוֹ מֵעֵט מִשְׂאֵלוֹ [הִיָּה] אוֹכֵל בְּלֹא לִפְתָּן, שְׁמִתוּךְ טַעַם שֶׁל לִפְתָּן מִמָּהֵר לְאָכֹל:

פרק יג - משנה י

הִיָּה עוֹמֵד בְּפָנִים. תּוֹךְ בֵּית הַמְּנַגַּע: פֶּשֶׁט יָדָיו לְחוּץ וְטַבְּעוֹתָיו בִּידָיו. הֵכָא מִיָּרִי כְּשִׁטְבְּעוֹתָיו בְּאֲצָבָעוֹתָיו דְרָךְ מְלַבּוֹשׁ, וְאִם שְׁתָּה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרִס, טְמֵאוֹת, דְּבַתֵּר גּוּפוֹ גְרִירִי. וְאִם הָיוּ בְּפֶס יָדוֹ דְרָךְ מִשְׂאוֹי, מוֹכִיחַ בְּתוֹסְפָתָא שְׁהֵם טְמֵאוֹת מִיָּד: בְּזִמְן שְׂאִין כָּל גּוּפוֹ טְמֵא. כְּגוֹן הֵכָא דְהוּא עוֹמֵד בְּחוּץ וְלֹא נְטֵמָא כָּל זִמְן שְׁלֹא הַכְנִיס רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ: אֵינּוּ דִין שְׁלֹא יִטְמָא אֶת מַה שְׁעָלָיו עַד שִׁישְׁתָּהּ כְּדֵי אֲכִילַת פָּרִס. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, מְצִינּוּ שְׂיָפָה כַח הַטְּמֵא לְהַצִּיל, מִכַּח הַטְּהוֹר לְהַצִּיל, שְׁהָרִי יִשְׂרָאֵל

שְׁמִקְבָּלִים טְמֵאָה מְצִילִין כָּלִים בְּבֵית הַמִּנְגֵּעַ, שְׂאִין מִטְמֵאִין עַד שְׂיִשְׁהָה כְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס, וְנִכְרִי וּבְהֵמָה שְׂאִין מְקַבְּלִים טְמֵאָה אִין מְצִילִין כָּלִים בְּבֵית הַמִּנְגֵּעַ, שֶׁהַבְּגָדִים שֶׁעָלִיהֶם טְמֵאִים מִיָּד **[יח]**. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

פרק יג - משנה יא

עד ארבע אמות. קסבר רבי שמעון, למעלה מארבע אמות רשותא אחריתא הוא, דקומתו של אדם בינוני שלש אמות, ואמה אחת לפשוט ידיים ורגלים. ואין הלכה כרבי שמעון: **כלים מיז טמאים.** כלומר כלים שאמרנו עד הקורות לתנא קמא ועד ארבע אמות לרבי שמעון, מיד הן מטמאין כשנכנס עמהן לבית המנגע **[יט]**: **כדי הדלקת הנר.** כשנכנס ברשות, מודה רבי יהודה דמטמאין מיד, ולא פליג אלא כשנכנס שלא ברשות. משום דמושבו של מצרע מטמא כדאמרן, וכשנכנס ברשות הוי מושבו מיד, אבל כשנכנס שלא ברשות לא הוי מושבו אלא אם כן שָׁהָה כְּדֵי הַדְּלַקַת הַנֵּר וְלֹא אֶפְקִיָּה. וְאִם לֹא שָׁהָה כְּדֵי הַדְּלַקַת הַנֵּר, לֹא הָיִי מוֹשְׁבּוֹ. דְּהָאִי דְּלֹא אֶפְקִיָּה, מְשׁוּם דְּטָרִיד בְּהַדְּלַקַת הַנֵּר דְּבִינֵי שְׂמִשֵּׁי אוֹ דִּימוֹת הַחַל **[כ]** וְלֹא מְצִי מְפִיק לִיה:

פרק יב - משנה יב

נכנס לבית הכנסת. מצרע שפא לפנס לבית הכנסת: **עושים לו מחצה גבוהה עשרה טפחים.** דפחות מעשרה אינה חשובה מחצה להציל: **ברחב ארבע אמות.** כנגד ארבע אמות של תפלה **[כא]**. אי נמי, משום דזהו שעור מקומו של אדם, כדאמרין בערוברין בפרק מי שהוציא והו **[דף מח]**: **נכנס ראשון ויוצא אחרון.** כדי שלא יטמאו העומדים בבית הכנסת בכניסתו וביציאתו, כשהוא עובר מן הפתח ועד המחצה. דחישין שפא יעמד מעט בשעה שהוא עובר, ויטמאו כל העומדים שם: **כל המציל בצמיד פתיל.** כגון כלי חרס וכל הנהו דחשיב במסכת כלים פרק ואלו כלים מצילים: **כל המציל מכסה באהל המת.** כגון בור ודוד דלא בעי צמיד פתיל אלא כסוי, כדתנן במסכת אהלות פרק התנור **(משנה ו)**. והלכה כרבי יוסי:

פרק יד - משנה א

כיצד מטהרין. פילי. מזרק. השתים במזרקי יין (עמוס ה) מתרגמינן דשתין בפילי חמר: חדשה. דכתיב (ויקרא יד) אל כלי חרש על מים, מקיש כלי למים, מה מים שלא נעשה בהן מלאכה [א], אף כלי שלא נעשה בו מלאכה: רביעית. משום דכתיב (שם) בדם הצפר השחטה ובמים החיים, מים חיים שדם הצפור נכר בהן. ושערו חכמים רביעית [ב]: מים חיים. שלעולם נובעים ואינן פוסקים: צפרים דרור. שדרות בבית כבשדה: וקובריה בפניו. לפי שאסורה בהנאה [ג]: ושני תולעת. לשון צמר צבוע שני. כרמזי"י בלע"ז: וכרכן בשירי לשון. עץ ארז ואזוב ושני תולעת היה מניחן יחד, והלשון יוצא ועודף על עץ ארז ואזוב, והיה כורכן בו דהווי שלשתן באגדה אחת: והקיף. לשון סמיכה והקרבה. כמו [ביצה דף לב] מקיפים שתי חביות. לתרם שלא מן המקף. כלומר היה סומך להן ראשי אגפים וראש הזנב של הצפור החיה, וטובל כלן ביחד בדם ובמים שבכלי חרס: לאחר ידו. על גב [ה] ידו של מצרע: ויש אומרים על מצחו. ואין הלכה פיש אומרים: על השקוף. של בית שהוא מנגע:

פרק יד - משנה ב

לא לים. אם הוא בעיר היושבת על שפת הים: ולא למדבר. אם העיר יושבת אצל המדבר: שנאמר ושלח את הצפור החיה אל מחוץ לעיר אל פני השדה. מכאן שאינו הופך פניו לעיר: העביר תער על כל בשרו. לאו דוקא. שלא היה מגלח אלא כל מקום כנוס שער, [ונראה, לאפוקי שער] בית הסתרים [ו], דאמר קרא (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו, כלל. את ראשו ואת זקנו ואת גבת עיניו, פרט. ואת כל שערו יגלח, חזר וכלל. כלל ופרט וכלל, אי אתה דן אלא כעין הפרט. מה הפרט מפרש מקום כנוס שער ונראה, אף כל מקום כנוס שער ונראה. ותגלחת ראשונה שמגלח בזמן חלוטו, למדוה בגזרה שוה מתגלחת שניה, שמגלח שניה לאחר שספר שבעת ימים, דנאמר בימי חלוטו וגלח את כל שערו וגו',

וְנֹאמַר בִּימֵי סִפְרוֹ יִגְלַח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְגו', מֵה תִּגְלַחַת הָאֲמוּנָה בִּימֵי סִפְרוֹ
פָּרַט לְבֵית הַסֵּתֶרִים, אִף תִּגְלַחַת הָאֲמוּנָה בִּימֵי גְמֵרוֹ פָּרַט לְבֵית הַסֵּתֶרִים :
טְהוֹר מְלִטְמָא בְּבִיָּאָה. וּמְלִטְמָא מְשַׁכְּב וּמוֹשֵׁב, כְּדָרְדָּר שְׁהִיָּה מְטִמָּא בִּימֵי
חִלוּטוֹ : מְטִמָּא כְּשֶׁרֶץ. לְטִמָּא אָדָם וּבְגָדִים בְּמַנְע, אֲבָל לֹא בְּמִשְׁא : מְנֻדָּה
בְּבִיתוֹ. לְעֵנִין זֶה שְׁאֲסוּר בְּתִשְׁמִישׁ הַמָּטָה, דְּכִתִּיב (ויקרא יד) וַיֵּשֶׁב מִחוּץ
לְאֹהֶלוֹ, וְאִין אֹהֶלוֹ אֵלֶּא אֲשֵׁתוֹ, וְכֵן הוּא אֹמֵר (דְּבָרִים ה) שׁוּבוּ לְכֶם
לְאֹהֲלֵיכֶם, כְּשֶׁהִתִּיר לָהֶם תִּשְׁמִישׁ הַמָּטָה לְאַחַר מַעֲמַד הַר סִינַי :

פרק יד - משנה ג

טְהוֹר מְלִטְמָא כְּשֶׁרֶץ. וּפּוֹסֵל תְּרוּמָה [ותו לא] {ז} : וְשֵׁלֶשׁ טְהוֹרוֹת בִּיּוֹלָדָת.
וְהוּא הַדִּין בְּזָב בְּעַל שְׁלֹשׁ רְאִיוֹת, וּבְזָבָה. דְּבִכְלָהוּ טָבַל וְעָלָה אוֹכֵל בְּמַעֲשֶׂר,
הָעָרִיב שְׁמֵשׁו אוֹכֵל בְּתְרוּמָה, הִבִּיא כְּפָרְתוֹ אוֹכֵל בְּקִדְשִׁים, הָרִי שְׁלֹשׁ
טְהוֹרוֹת. וְהֵאֵי דְנִקְט יוֹלָדָת טְפִי מְזָב וְזָבָה, מְשׁוּם דְּבִיּוֹלָדָת כְּתִיב בְּהַדְּיָא
(שם יב) וְכִפֹּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן וְטָהָרָה, לְאֹכִילָת קִדְשִׁים :

פרק יד - משנה ד

וְהַלּוּיִם. בְּעַת שְׁנַבְחָרוּ לְשֵׁרוֹת בְּמִדְבָּר, וְאִינָה נֹהֶגֶת לְדוֹרוֹת :

פרק יד - משנה ה

מִצּוֹתָן שִׁיְהִיו שְׁוֹת. דְּלִכְתּוּב רַחֲמָנָא צְפָרִים, וּמַעוּט צְפָרִים שְׁתִּים. שְׁתֵּי
דְּכִתַּב רַחֲמָנָא לָמָּה לִּי {יא}, אֵלֶּא לְלַמֵּד שִׁיְהִיו שְׁתֵּיהֶם שְׁוֹת : וְנִמְצָאת
טְרַפָּה כּו'. דְּחִיוֹת כְּתִיב [שם יד], פָּרַט לְטְרַפּוֹת : תַּמּוֹת הַמִּשְׁתַּלַּחַת. וְנִיחָנָה
עַד שְׁתַּמּוֹת מֵאֵלֶיהָ :

פרק יד - משנה ו

כְּרִבִיעַ כָּרַע הַמָּטָה. כְּדַמְפָּרֵשׁ וְאָזִיל, שְׁמַחֲלֵק כָּרַע הַמָּטָה לְשָׁנִים, וְאֵלוּ הַשָּׁנִים מְחֻלְקוֹן לְאַרְבָּעָה **[טו]**, וְזֶהוּ רְבִיעַ כָּרַע. וְקָא מְשַׁמַּע לֹן דְּמַצְוָה לְצַמְצַם שְׂיִהִיָּה רְבִיעַ כָּרַע, לֹא פְחוֹת וְלֹא יוֹתֵר: **שֵׁם לֹוי.** שְׁמֵלוֹיִן וּמְחַבְרִין אוֹתוֹ לְדָבָר אַחֵר. אֲזוּב יָוֵן, אֲזוּב פּוֹחֲלִי, אֲזוּב רוּמִי:

פרק יז - משנה ז

בְּיוֹם הַשְּׂמִינִי. כְּשֶׁגִּלַּח בַּשְּׁבִיעִי, מְבִיא קִרְבָּנוֹתָיו בַּשְּׂמִינִי. אֲבָל אִם שָׁהָה וְלֹא גִלַּח אֶלֶּא בַּשְּׂמִינִי, מְבִיא קִרְבָּנוֹתָיו בַּתְּשִׁיעִי, לְפִי שֶׁטָּעוֹן הָעֶרֶב שֶׁמֶשׁ בִּין גְּלוּחַ לְהִבָּאת קִרְבָּנוֹתָיו:

פרק יח - משנה ח

וְסַמָּךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו. וְקָדַם סְמִיכָה הָיָה טָעוֹן תְּנוּפָה, שֶׁאֲשַׁם מְצָרַע טָעוֹן תְּנוּפָה חַי: **וְאַחַד בְּיָד.** דְּכָתִיב (עִקְרָא יד) וְלָקַח הַכֹּהֵן וְנָתַן עַל תְּנוּפָה אֶזְוֹן הַמָּטָהָר, מֵה נִתְיַנֶּה בְּעַצְמוֹ שֶׁל כֹּהֵן **[יז]**, אִף קִבְּלָה בְּעַצְמוֹ שֶׁל כֹּהֵן: **אֵינוֹ צָרִיךְ טְבִילָה.** שֶׁכִּבֵּר טָבַל מִבְּעֶרֶב, כְּדָכָתִיב (שם) וְהָיָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח וְגוֹי וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, הוֹאִיל וְהָיָה עֲלוּל לְטַמְאָה, שֶׁמָּא לֹא שָׁמַר עַצְמוֹ בְּטַהֲרָה כְּרֵאוּי וְנִטְמָא אַחֵר שֶׁטָּבַל, לְפִיכָךְ צָרִיךְ טְבִילָה אַחֲרַת מַסְפָּק. וְהִלְכָה כְּחֻכְמִים:

פרק ט - משנה ט

הַכְּנִיס רֹאשׁוֹ. לְפִי שֶׁעֲזָרְתָּ יִשְׂרָאֵל אֵין מְחַסֵּר כְּפוּרִים נִכְנָס לָהּ, וְדָם הָאֲשָׁם הָיָה נִפְסָל בְּיוֹצֵא אִם יָצָא חוּץ לְעִזָּרָה, לְפִיכָךְ הָיָה הַמְצָרַע עוֹמֵד בְּשַׁעַר

נקנור שהוא בין עזרת נשים לעזרת ישראל, ומכניס ראשו [יח] לתוך העזרה עד שנותנים המתנות על תנוד אָזְנוּ, ומכניס ידו ורגלו עד שיתן על בהונותיו: **תנוד**. זה גדר האמצעי של אָזְנוּ: **רבי יהודה אומר וכו'**. ואין הלכה כרבי יהודה: **אין לו טהרה עולמית**. דבעינן כדכתיב בקרא. ודוקא שנקטעה אָזְנוּ או בהונותיו לאחר שהזקק לטהרה [יט]: **רבי אליעזר אומר נותן הוא על מקומו**. דלא בעינן כדכתיב בקרא. ואין הלכה כרבי אליעזר. וכן אין הלכה כרבי שמעון דאמר אם נתן על של שמאל יצא:

פרק יד - משנה י

נטל מלג השמן. שהעלה את הלג עם האשם במקום שחיתתו בצפון והיה מזמן שם: **לתוד כפו של חברו**. משום דכתיב ויצק על כף הכהן, משמע שהכהן העושה את ההזאות היה יוצק על כף כהן אחר: **פנגד בית קדשי הקדשים**. משום שנאמר שבע פעמים לפני ה'. ולא שהיה מכניס את השמן בהיכל להזות כנגד הפרכת, אלא בעזרה היה עומד והיה הופך פניו לצד בית קדש הקדשים ומזה על קרקע העזרה: **על כל הזאה טבילה**. על כל פעם שמזה טובל אצבעו בשמן, ולא שיטבל אצבעו פעם אחת ויזה מאותה טבילה שתים ושלוש הזאות. דשבע פעמים, אטבילת אצבעו נמי קאי: **בין שנתו בין שלא נתן כפר**. וטהר גברא: **ומעלין עליו כאלו לא כפר**. קמי שמיא, שלא עשה מצוה מן המבחר. ואין הלכה כרבי יוחנן בן נורי: **חסר הלג**. שמן של מצרע: **עד שלא יצק**. לכפו השמאלית, ומלאנה. ולא אמרינן דקבעה ליה הלג [כב] שהוא כלי שרת, אלא יציקה קבעה: **עד שלא נתן**. שבע מתנות. דסבר רבי שמעון מתן שבע קבע, ולא יציקה. ואין הלכה כרבי שמעון:

פרק יא - משנה יא

הכל הולך אחר חטאת. דבחטאת ועולה חלוק העשיר והעני, דעשיר מביא מן הבהמה, ועני מביא מן העוף, שתי תורים או שני בני יונה. הלכך אם בשעת הקרבת החטאת היה עני והביא חטאת העוף, אף על פי שהעשיר אחר כך, משלים קרבן עני ומביא עולת העוף. וכן אם היה עשיר והביא חטאת בהמה, אף על פי שהעני, צריך להביא עולת בהמה: **רבי יהודה אומר אחר האשם**. דבאשם שוין עני ועשיר, והוא ראשון לקרבנות המצרע, ומיחד לטהרתו יותר מכלן. ושניהם מקרא אחד דרשו, דכתיב

(ויקרא יד) אֲשֶׁר לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ בְּטַהֲרָתוֹ, רַבִּי שְׁמַעוֹן סָבַר, דְּבַר הַמְּכַפְּרוֹ, וְהוּא הַחֲטָאת. וְרַבִּי יְהוּדָה סָבַר, דְּבַר הַמְּכַשִּׁירוֹ וּמְטַהֲרוֹ, וְהוּא הָאֵשׁ. וְהִלְכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

פרק יד - משנה יב

שֶׁהֵבִיא קֶרְבַּן עֶשִׂיר יָצָא. [אֲפֵלוּ לְכַתְּחִלָּה מִבֵּיא] וְתָבֵא עָלָיו בְּרָכָה. וְאִידֵי דְבָעֵי לְמַתְנֵי בְּסִיפָא לֹא יָצָא, תִּנָּא רִישָׁא יָצָא: מִבֵּיא אָדָם עַל [יָדֵי] בְּנוֹ וּבִתּוֹ. אָף עַל פִּי שֶׁהוּא עֶשִׂיר, מִבֵּיא עָלֵיהֶם קֶרְבַּן עֲנִי אִם הֵם עֲנִיִּים, וְקֶרְבַּן זֶה מְטַהֵר לְאָכַל בְּזִבְחִים, כְּדַאֲמֵרֵן הֵבִיא כְּפָרְתוֹ אוֹכַל בְּקֻדְשִׁים: אָף עַל יָדֵי אִשְׁתּוֹ מִבֵּיא קֶרְבַּן עֶשִׂיר. דְּאִשְׁתּוֹ שֶׁהִיא כְּגוֹפּוֹ אֵינוֹ יָכוֹל לְהֵבִיא עָלֶיהָ קֶרְבַּן עֲנִי אִם הוּא עֶשִׂיר. וְלֹא קֶרְבַּן מִצְרַע בְּלֶבֶד, אֲלֵא הוּא הַדִּין לְכָל קֶרְבַּן שֶׁהִיא חִיָּבֶת, אֵינוֹ מִבֵּיא עָלֶיהָ קֶרְבַּן עֲנִי אִם הוּא עֶשִׂיר:

פרק יג - משנה יג

זֹאת שְׁאֵלוֹ אֲנָשִׁי אֶלְכֶסְנֵדְרִיא אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. מִצְרַע שְׁנֵי שֶׁהוּא בְּחִיִּים מֵהַ תְּהֵא עָלָיו, הֵיֵאדָּ יִטְהַר לְאָכַל בְּקֻדְשִׁים, שְׁאֵלוֹ הָיָה מִצְרַע הָאֲחֵר חִי, אָף עַל פִּי שְׁנֵי עָרְבוּ קֶרְבָּנוֹתֵיהֶן זֶה יִקְרַב לְשֵׁם מִי שֶׁהוּא וְזֶה יִקְרַב לְשֵׁם מִי שֶׁהוּא. אוֹ אִם מֵת הָאֶחָד וְהָיָה שְׁנֵי הַקֶּרְבָּנוֹת לְפָנֵינוּ, הָיָה הַקֶּרְבָּנוֹת מֵתִים וְזֶה מִקְרִיב קֶרְבַּן אֲחֵר. אֲבָל הַשְּׁתָּא אֵינוֹ יָכוֹל לְהַקְרִיב אֶת זֶה, דְּשָׁמָא שֶׁל מֵת הוּא וְהוּא חֲטָאת שְׁמֵתוֹ בְּעָלֶיהָ דְלִמִּיתָה אֲזֵלָא. וְקֶרְבַּן אֲחֵר נִמְי אֵינוֹ יָכוֹל לְהֵבִיא, דְּשָׁמָא אוֹתוֹ שֶׁקֶרֶב הָיָה שְׁלוֹ וְנִפְטָר, וְנִמְצָא מִבֵּיא חֲלִין לְעֲזָרָה. וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהַתְּנוֹת בְּנִדְבָה, שְׁאִין חֲטָאת בָּאָה נִדְבָה: יִכְתֹּב נִכְסָיו לְאֲחֵר. וְהוּי עֲנִי וְרֵאוי לְהֵבִיא קֶרְבַּן דְּלוּת, וְחֲטָאת הָעוֹף בָּאָה עַל הַסִּפֵּק וְאִין בָּהּ מְשׁוּם חֲלִין בְּעֲזָרָה. וְאִם אֵינוֹ מִפְּקִיר נִכְסָיו וְהֵבִיא חֲטָאת הָעוֹף, לֹא טְהַר, דְּעֶשִׂיר שֶׁהֵבִיא קֶרְבַּן עֲנִי לֹא יָצָא. וּמִן הָאֵשׁ שֶׁמִּבֵּיא יִיכָא לְאִקְשׁוּיֵי הֵיכִי מְצִי מִיָּתִי אֵשׁ בְּסִפֵּק דְלִמָּא חֲלִין לְעֲזָרָה מִיָּתִי, דְּכִיּוֹן דְּאֵשׁ שְׁוִין מִתְּנוּתֵיו לְשִׁלְמִים, יָכוֹל לְהֵבִיא אֵשׁ וּלְהַתְּנוֹת [כַּח], אִם אֲנִי חִיב אֵשׁ יְהֵא זֶה לְאֵשׁ, וְאִם לֹא, שֶׁקֶרֶב אֵשׁ שְׁלִי, יְהֵא זֶה לְשִׁלְמִים, מֵהַ שְׁאֵינוֹ יָכוֹל לְעֲשׂוֹת כֵּן בְּחֲטָאת, שְׁאִין מִתְּנוֹת דְּמִים שֶׁל חֲטָאת שְׁוִין לְשִׁלְמִים, דְּמִתָּן דְּמִים שֶׁל חֲטָאת [אֲרַבַּע מִתְּנוֹת] לְמַעְלָה מִחוּט הַסִּקְרָא, וּשְׁלְמִים [שְׁתֵּי מִתְּנוֹת] לְמִטָּה מִחוּט הַסִּקְרָא: